

ກ າ ນ ຕ ຮ ມ ເ ຂ ື າ
ພ ະ ວິ ຫ າ ນ ທີ່ ສັ ກ ສິ ດ

ກ າ ນ ຕ ຮ ມ ເ ຂ ຶ າ
ພ ະ ວິ ຫ າ ນ ທີ່ ສັ ກ ສິ ດ

ຄູ່ມືນິດໃຫຍ່ສູ່ເອົາມາຈາກ
ປຶ້ມພະວິຫານພິສິກສິດ (*The Holy Temple*)
ໂດຍ ບອຍ ເຄ ແພັກເກີ

ໜ້າປຶກ: ພະວິຫານ ເຊົາເລັກ.
ຫລັງປຶກ: ພະວິຫານ ລາອີເອ ຮາວາຍ.

© 2002 ໂດຍ Intellectual Reserve, Inc.
ສະຫງວນລິຂະສິດທຸກປະການ
ຈົດພິມໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ

ສະບັບເປັນພາສາອັງກິດໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ: 8/02
ການແປໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ: 8/02
ແປຈາກ *Preparing to Enter the Holy Temple*
Laotian

ໄປພະວິຫານ

ມັນມີຫລາຍເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຄວນໄປພະວິຫານ. ແມ່ນແຕ່ລັກສະນະຮູບພາບຂ້າງນອກຂອງມັນ ກໍເຮັດໃຫ້ເຮົາຮູ້ສຶກວ່າ ມັນມີເປົ້າໝາຍທາງພະວິນຍານອັນເລິກລື້າ. ມັນຈະສະແດງອອກເຖິງເປົ້າໝາຍທາງວິນຍານຫລາຍໄປກວ່ານີ້ຢູ່ຂ້າງໃນ. ຢູ່ເທິງປະຕູພະວິຫານ ກໍມີຄຳຂຽນໂມທະນາ ທີ່ວ່າ “ອຸທິດແຕ່ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.” ເມື່ອທ່ານເຂົ້າໄປໃນພະວິຫານ ແຫ່ງໃດກໍຕາມທີ່ໄດ້ອຸທິດແລ້ວ, ກໍໝາຍຄວາມວ່າ ທ່ານໄດ້ເຂົ້າໄປໃນບ້ານຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ໃນສາດສະໜາຈັກ ເຮົາໄດ້ສ້າງຕົກຫລາຍແບບ. ໃນແຕ່ລະຕົກນັ້ນ ເຮົານະມັດສະການ, ເຮົາສອນ, ເຮົາພົບຄວາມປອນໃຈ, ເຮົາໄດ້ຈັດຕັ້ງລະບຽບອົງການ. ເຮົາສາມາດຈັດຕັ້ງສະເຕກ, ຫວອດ, ອົງການເຜີຍແຜ່, ກຸ່ມພວກອ້າຍນ້ອງ, ແລະສະມາຄົມສະຕິສົງເຄາະຂຶ້ນໃນຕົກເຫລົ່ານີ້ ຫລືແມ່ນແຕ່ໃນຕົກທີ່ເຮົາເຊົ່າ. ແຕ່ເມື່ອເຮົາສ້າງຕັ້ງຄອບຄົວໂດຍຕິດຕາມວິໄນທີ່ຖືກເປີດເຜີຍຈາກພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຮົາໄດ້ສ້າງຕັ້ງມັນໃນພະວິຫານ. ການແຕ່ງງານໃນພະວິຫານທີ່ມີພິທີການຜະນຶກ ຈະເປັນພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ເຊິ່ງທ່ານຈະໄດ້ຮັບໃນພະວິຫານອັນສັກສິດນັ້ນ.

ໃນພະວິຫານ ສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຜູ້ທີ່ມີຄຳຄວນພໍ ສາມາດປະກອບສ່ວນໃນພິທີການໄຖ່ທ່ຽງສົ່ງທັງໝົດ ເຊິ່ງໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ຮູ້ແກ່ມວນມະນຸດ. ໃນພິທີການອັນສັກສິດເຫລົ່ານີ້, ບຸກຄົນຈະຖືກຊຳລະສ້າງ, ຖືກເຈັມ, ຖືກແນະນຳ, ຮັບຂອງປະທານສັກສິດ, ແລະຮັບການຜະນຶກ. ແລະເມື່ອເຮົາໄດ້ຮັບພອນເຫລົ່ານີ້ເພື່ອຕົວເອງແລ້ວ, ເຮົາຈະສາມາດປະກອບພິທີເພື່ອຜູ້ຕາຍໄປແລ້ວ ເຊິ່ງບໍ່ມີໂອກາດຄືກັນກັບເຮົາ. ໃນພະວິຫານ ການປະກອບພິທີສັກສິດນີ້ຖືກປະຕິບັດໃນແບບດຽວກັນ ສຳລັບຜູ້ທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ ແລະຜູ້ທີ່ໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ. ມັນມີອ່າງບັບຕິດສະມາ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນໃຫ້

ບັບຕິດສະມາແທນຄົນຕາຍ. ສະມາຊິກທີ່ມີຄ່າຄວນຜູ້ມີຊີວິດຢູ່ ເປັນຜູ້ຮັບ
ບັບຕິດສະມາແທນຜູ້ທີ່ຕາຍໄປແລ້ວ.

“ຈົ່ງໄປພະວິຫານ.” ຖ້າບໍ່ໄປຕອນນີ້, ກໍຂໍໃຫ້ໄປໃນລະຍະມໍ່ໆນີ້.
ຈົ່ງອະທິຖານຢ່າງແຮງກ້າ, ຈົ່ງຈັດຊີວິດຂອງທ່ານໃຫ້ເປັນລະບຽບ,
ຈົ່ງທ້ອນເງິນໄວ້ຕາມຄວາມສາມາດຂອງຕົນໃນຄວາມຫວັງທີ່ວ່າ ວັນນັ້ນ
ຈະມາເຖິງເປັນແນ່. ຈົ່ງເລີ່ມຕົ້ນການກັບໃຈແຕ່ດຽວນີ້ ເຊິ່ງບາງຄົງມັນອາດ
ເປັນສິ່ງຫຍຸ້ງຍາກແລະທ້ອຍໃຈຫລາຍ. ພະວິຫານຈະປ່ຽນແປງບຸກຄົນ
ແລະຈະຄຸ້ມຄ່າທຸກຢ່າງຂອງຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະໄປພະວິຫານນັ້ນ.
ສຳລັບຜູ້ທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກພະວິຫານຕອນນີ້, ບໍ່ດົນພະວິຫານອາດຖືກສ້າງຂຶ້ນ
ໃກ້ບ່ອນທ່ານຢູ່ ແລະທ່ານບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະເດີນທາງໄປຫາພະວິຫານທີ່ຢູ່ໄກ.
ຈົ່ງມີສັດທາແລະມີຄວາມຫວັງ ແລະຕັ້ງໃຈທີ່ຈະໄປ—ວ່າ ທ່ານຈະມີຄ່າຄວນ
ແລະວ່າທ່ານຈະໄປພະວິຫານໄດ້.

ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແມ່ນສັກສິດ

ຖ້າເຮົາອ່ານພະຄຳພີຢ່າງຖີ່ຖ້ວນ ເຮົາຈະເຫັນວ່າ ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້
ບອກເຖິງທຸກສິ່ງຕໍ່ມວນມະນຸດທັງໝົດ. ມັນຍັງມີບາງຂໍ້ທີ່ ເຮົາຕ້ອງເຮັດກ່ອນ
ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນທີ່ສັກສິດ. ພິທີການຂອງພະວິຫານຕົກຢູ່ໃນກໍລະນີນີ້.

ເຮົາຈະບໍ່ສົນທະນາກ່ຽວກັບພິທີການຂອງພະວິຫານຢູ່ນອກພະວິຫານ.
ມັນບໍ່ແມ່ນການຈົ່ງໃຈ ທີ່ຈະຈຳກັດຄວາມຮູ້ທາງພິທີການຂອງພະວິຫານໄວ້
ສຳລັບແຕ່ບາງຄົນເທົ່ານັ້ນ ແລະບໍ່ໃຫ້ຜູ້ອື່ນໄດ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບມັນໄດ້ຈັກເທື່ອ.
ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ເຮົາໄດ້ພະຍາຍາມຢ່າງສຸດຂີດທີ່ຈະຊຸກຍູ້ທຸກຄົນ ໃຫ້ມີ
ຄ່າຄວນພໍ ແລະຕຽມພ້ອມຕໍ່ປະສົບການທາງພະວິຫານໄດ້. ຜູ້ທີ່ເຄີຍໄປ
ພະວິຫານ ກໍໄດ້ຖືກສິດສອນດ້ວຍອຸຕົມຄະຕິ ທີ່ວ່າ: ໃນວັນໃດວັນໜຶ່ງ ທຸກຄົນ
ທີ່ມີຊີວິດຢູ່ ແລະທຸກຄົນທີ່ເຄີຍມີຊີວິດຢູ່ ຈະມີ ໂອກາດໄດ້ຍິນພະກິດຕິຄຸນ
ແລະສາມາດຍອມຮັບຫລືປະຕິເສດ ຕໍ່ສິ່ງທີ່ພະວິຫານໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເຂົາ.
ການປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບເອົານັ້ນ, ກໍຂຶ້ນຢູ່ກັບບຸກຄົນ.

ພິທີການຂອງພະວິຫານແມ່ນເປັນແບບງ່າຍໆ, ແຕ່ປະທັບໃຈແລະສັກສິດ.
ພິທີການເຫລົ່ານີ້ຈະຖືກຮັກສາໄວ້ເປັນຄວາມລັບ ເພື່ອວ່າມັນຈະບໍ່ໄດ້ຖືກມອບ

ໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ຕຽມພ້ອມເທື່ອ. ຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນພິທີການຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ແມ່ນ
ການຕຽມພ້ອມ. ການມີຄວາມສົນໃຈຢ່າງເລິກຊຶ່ງຕໍ່ພິທີການບໍ່ໄດ້ແມ່ນການ
ຕຽມພ້ອມ. ການຕຽມພ້ອມສໍາລັບພິທີການຕ່າງໆ ຈະຮວມທັງບາດກ້າວ
ເລີ່ມຕົ້ນເຊັ່ນ: ສັດທາ, ການກັບໃຈ, ການຮັບບັບຕິດສະມາ, ການຢືນຢັນ,
ການມີຄໍາຄວນ, ຄວາມເປັນຜູ້ໃຫຍ່ພຽງພໍ ແລະມີລັກສະນະສະຫງ່າຜ້າເຜີຍ
ຢ່າງເໝາະສົມ ເໝືອນດັ່ງເປັນແຂກມາຢ້ຽມບ້ານຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ເຮົາຕ້ອງຕຽມພ້ອມກ່ອນທີ່ຈະໄປພະວິຫານ. ເຮົາຕ້ອງມີຄໍາຄວນກ່ອນທີ່ຈະ
ໄປພະວິຫານ. ມັນມີຂໍ້ຈຳກັດແລະເງື່ອນໄຂທີ່ຕັ້ງໄວ້. ມັນຖືກຕັ້ງຂຶ້ນໄວ້ໂດຍ
ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະບໍ່ແມ່ນໂດຍມະນຸດ. ແລະພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ມີສິດແລະມີ
ອໍານາດທຸກຢ່າງທີ່ຈະບັນຊາການ ບໍ່ວ່າຈະເປັນເລື່ອງອັນໃດກໍຕາມທີ່ກ່ຽວ
ຂ້ອງກັບພະວິຫານວ່າຈະຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ຢ່າງສັກສິດແລະເປັນຄວາມລັບ.

ທຸກຄົນທີ່ມີຄໍາຄວນ ແລະມີຄຸນຄ່າທາງຄຸນຈຸດທຳອິດສະຫຼາຍ ສາມາດເຂົ້າໄປ
ໃນພະວິຫານໄດ້ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຮັບການແນະນຳຕໍ່ກິດແລະພິທີການສັກສິດ
ຕ່າງໆ.

ມີຄໍາຄວນທີ່ຈະເຂົ້າໄປ

ເມື່ອທ່ານເຂົ້າໃຈເຖິງຄຸນຄ່າຂອງພອນຈາກພະວິຫານ ແລະການປະກອບ
ພິທີການທີ່ສັກສິດ ເຊິ່ງຈັດຂຶ້ນໃນພະວິຫານແລ້ວ, ທ່ານຈະບໍ່ມີຄວາມຂ້ອງໃຈ
ວ່າ ເປັນຫຍັງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຈັດມາດຕະຖານໄວ້ສູງເຊັ່ນນີ້ ສໍາລັບ
ເງື່ອນໄຂທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນພະວິຫານອັນສັກສິດນັ້ນ.

ທ່ານຕ້ອງມີໃບຮັບຮອງເຂົ້າພະວິຫານທີ່ຍັງໃຊ້ໄດ້ບໍ່ໝົດກຳນົດເທື່ອ ກ່ອນ
ຈະຖືກຮັບເຂົ້າໃນພະວິຫານ. ໃບຮັບຮອງນີ້ ຕ້ອງຖືກເຊັນຈາກປະທານສາຂາ
ຫລືອະທິການຂອງຫວອດທ່ານ ແລະປະທານສະເຕກຂອງທ່ານເສຍກ່ອນ.
ໃນສະໜາມເຜີຍແຜ່, ຕາມທຳມະດາແລ້ວ ປະທານສາຂາ ແລະປະທານ
ເຜີຍແຜ່ ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການອອກໃບຮັບຮອງເຂົ້າພະວິຫານ. ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ມີ
ຄໍາຄວນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສາມາດໄປພະວິຫານໄດ້. ອະທິການມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ
ໃນການສອບຖາມກ່ຽວກັບຄໍາຄວນສ່ວນຕົວຂອງເຮົາ. ການສຳພາດນີ້
ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍສຳລັບທ່ານ ຜູ້ເປັນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາ

ຈັກ ເພາະມັນຈະເປັນໂອກາດໃຫ້ທ່ານໄດ້ສຳຫລວດແບບແຜນຊີວິດຂອງທ່ານ ກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຖ້າມີສິ່ງໃດຫາກຜິດພາດໃນຊີວິດຂອງທ່ານ, ອະທິການຈະຊ່ອຍທ່ານແກ້ໄຂມັນໄດ້. ໂດຍຜ່ານການສຳພາດນີ້, ເມື່ອທ່ານໄດ້ ປຶກສາກຳລັງຕັດສິນສາມັນໃນອິດສະລາເອນ, ທ່ານຈະສາມາດບອກ ຫລື ສາມາດຮັບການຊ່ອຍເຫລືອ ເພື່ອຈະໄດ້ສ້າງຕັ້ງຄຳຄວນຂອງທ່ານ ທີ່ຈະ ເຂົ້າໄປໃນພະວິຫານ ດ້ວຍການເຫັນດີເຫັນຊອບ ຈາກພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ປະທານ ເອນ ແອວດອນ ແທນເນີ ອະດີດຜູ້ປຶກສາທີ່ໜຶ່ງໃນຝ່າຍປະທານ ສູງສຸດ ໄດ້ກ່າວໃນກອງປະຊຸມສາມັນ ພາກຖານປະປະ ໂລຫິດກ່ຽວກັບການ ສຳພາດນີ້. ຄຳແນະນຳຂອງເພິ່ນມີຄວາມໝາຍຕໍ່ທັງສອງຝ່າຍຄື, ຕໍ່ຜູ້ນຳໃນ ສາດສະໜາຈັກທີ່ດຳເນີນການສຳພາດ ແລະຕໍ່ສະມາຊິກທີ່ຖືກສຳພາດ. ຈົ່ງພິຈາລະນາຢ່າງຖີ່ຖ້ວນຕໍ່ຄຳແນະນຳນີ້:

“ທ່ານຜູ້ເປັນອະທິການແລະເປັນປະທານສະເຕກຄວນສຳພາດ ຜູ້ມາຂໍໃບຮັບຮອງເຂົ້າພະວິຫານ ໃນທຳນອງນີ້:

“ທ່ານໄດ້ມາຫາເຮົາ ເພື່ອຂໍໃບຮັບຮອງເຂົ້າພະວິຫານ. ເຮົາມີໜ້າທີ່ຮັບ ຜິດຊອບຕໍ່ການເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໃນການສຳພາດທ່ານ. ໃນບັນທຳຍຂອງການສຳພາດ, ເຮົາຈະເຊັນໃບຮັບຮອງໃຫ້. ແຕ່ລາຍເຊັນ ຂອງເຮົາຝ່າຍດຽວໃນໃບຮັບຮອງຂອງທ່ານ ແມ່ນຍັງໃຊ້ບໍ່ໄດ້. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ ໃບຮັບຮອງຂອງທ່ານມີຜົນໃຊ້ໄດ້, ທ່ານຕ້ອງເຊັນຊື່ຕົນເອງໃສ່ມັນ.

“ເມື່ອທ່ານເຊັນໃບຮັບຮອງຂອງທ່ານ, ທ່ານໄດ້ເຮັດຂໍ້ຜູກມັດກັບພະຜູ້ ເປັນເຈົ້າວ່າ ທ່ານມີຄຳຄວນທີ່ຈະຖືໃບຮັບຮອງ. ມີຄຳຖາມຫລາຍຂໍ້ທີ່ເຮົາ ຕ້ອງໄດ້ຖາມທ່ານ. . . . ທ່ານຄວນຕອບແຕ່ລະຂໍ້ຢ່າງສັດຊື່.” . . .

“ບັດນີ້, ເມື່ອທ່ານໄດ້ຖາມຄຳຖາມຕ່າງໆທີ່ຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຖາມ ກັບຜູ້ມາຂໍໃບຮັບຮອງແລ້ວ, ທ່ານສາມາດເວົ້າບາງສິ່ງບາງຢ່າງຕໍ່ມີອີກ ດັ່ງນີ້: ‘ຜູ້ທີ່ເຂົ້າໄປໃນບ້ານຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຕ້ອງປາດສະຈາກທຸກສິ່ງທີ່ ບໍ່ສະອາດ, ບໍ່ສັກສິດ, ບໍ່ບໍລິສຸດ, ຫລືວິທິຜົນກັບທຳມະຊາດ.’ . . .

“ການສຳພາດຂອງເຮົາຕ້ອງດຳເນີນໄປດ້ວຍຄວາມຮັກແລະດ້ວຍ ຄວາມສຸພາບຮຽບຮ້ອຍ. ບາງຄັ້ງ ທ່ານສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາໄດ້ ຖ້າວ່າທ່ານຖາມວ່າ: ‘ມີເຫດຜົນໃດບໍ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍໃຈ

ຫລິດິດວ່າຕົນບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຖ້າທ່ານຈະເຊັນຊື່ລົງໃນໃບຮັບຮອງ
ຂອງທ່ານ?

‘ທ່ານຕ້ອງການເວລາເລັກນ້ອຍຕື່ມບໍ່ ເພື່ອຈະໄດ້ແກ້ໄຂເລື່ອງສ່ວນຕົວ
ໃຫ້ດີຂຶ້ນ ກ່ອນທ່ານຈະເຊັນມັນ? ທ່ານຄວນຈື່ຈຳວ່າ ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮູ້ທຸກສິ່ງ
ແລະບໍ່ຖືເປັນເລື່ອງຫລິ້ນ. ເຮົາພະຍາຍາມທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອທ່ານ. ທ່ານບໍ່
ຄວນຕົວະຈັກເພື່ອເພື່ອຈະໄດ້ຮັບເອົາໜ້າທີ່, ຮັບເອົາໃບຮັບຮອງ, ຫລືຮັບ
ເອົາພອນຈາກພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.’

“ຖ້າທ່ານເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້, ສະມາຊິກຄົນນັ້ນຈະມີ
ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການສຳພາດຕົວລາວເອງ. ອະທິການຫລືປະທານ
ສະເຕກມີສິດອຳນາດໃນການຮູ້ວ່າສິ່ງໃດຖືກສິ່ງໃດຜິດ. ເພິ່ນຈະຮູ້ສິ່ງໄດ້
ຖ້າຍັງມີສິ່ງໃດຜິດພາດຢູ່ ເຊິ່ງຄວນຖືກແກ້ໄຂກ່ອນຈະອອກໃບຮັບຮອງໃຫ້.

(“THE BLESSING OF CHURCH INTERVIEWS,” ENSIGN [NOVEMBER 1978]: 42-43.)

ການສຳພາດເອົາໃບຮັບຮອງເຂົ້າພະວິຫານແມ່ນດຳເນີນໄປເປັນການ
ສ່ວນຕົວລະຫວ່າງອະທິການ ແລະສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຜູ້
ກ່ຽວຂ້ອງ. ໃນການສຳພາດນັ້ນ ສະມາຊິກຈະຖືກຖາມ ກ່ຽວກັບການ
ປະພຶດຕົນ, ການມີຄ່າຄວນ, ແລະຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ສາດສະໜາຈັກ
ແລະຕໍ່ບັນດາຜູ້ນຳຂອງສາດສະໜາຈັກ. ສະມາຊິກຄົນນັ້ນ ຕ້ອງຢືນຢັນວ່າ
ລາວມີຄວາມສະອາດໃນດ້ານສິນທຳ ແລະໄດ້ຮັກສາກົດພະວາຈາແຫ່ງ
ປັນຍາ, ໄດ້ຈ່າຍສ່ວນສິບເຕັມສ່ວນ, ໄດ້ດຳລົງຊີວິດ ທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄຳສອນ
ຂອງສາດສະໜາຈັກ, ແລະບໍ່ໄດ້ສົມທົບຫລືເຂົ້າຂ້າງກັບພວກທີ່ຕໍ່ຕ້ານ
ສາດສະໜາຈັກ. ອະທິການໄດ້ຖືກແນະນຳໃຫ້ຮັກສາທຸກເລື່ອງຂອງຜູ້ທີ່
ຖືກສຳພາດແຕ່ລະຄົນ ໄວ້ເປັນຄວາມລັບ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ.

ຖ້າຄຳຕອບເປັນໜ້າຍອມຮັບຕໍ່ບັນດາຄຳຖາມຂອງອະທິການ, ຄົນນັ້ນກໍມີ
ຄ່າຄວນໄດ້ຮັບ ໃບຮັບຮອງເຂົ້າພະວິຫານໄດ້. ຖ້າວ່າຜູ້ນັ້ນບໍ່ໄດ້ຮັກສາ
ພະບັນຍັດ ຫລືມີບັນຫາບາງຢ່າງກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງລາວທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ແກ້ໄຂ,

ຫ້ອງອານາຈັກຂຶ້ນສູງ, ພະວິຫານ ເວີນິນ ຢູທາ

ມັນກໍຈຳເປັນສຳລັບຜູ້ກ່ຽວທີ່ຈະຕ້ອງສະແດງການກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ
ກ່ອນຈະໄດ້ຮັບໃບຮັບຮອງເຂົ້າພະວິຫານ.

ຫລັງຈາກອະທິການໄດ້ດຳເນີນການສຳພາດແລ້ວ, ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໃນຝ່າຍ
ປະທານສະເຕກຈະສຳພາດເຮົາແຕ່ລະຄົນອີກ ກ່ອນເຮົາຈະໄປພະວິຫານ.
ຖ້າມັນເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ເຮົາຈະໄປ, ຕາມທຳມະດາແລ້ວ ປະທານສະເຕກເອງ
ຈະເປັນຜູ້ດຳເນີນການສຳພາດເຮົາ.

ແນ່ນອນ, ເມື່ອທ່ານໄປສຳພາດເຮົາໃບຮັບຮອງເຂົ້າພະວິຫານ, ທ່ານຈະ
ຕ້ອງຍອມຮັບເອົາການຕັດສິນຈາກຜູ້ທີ່ສຳພາດທ່ານ ຜູ້ທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າ ຜູ້ຕັດສິນ
ໃນອິດສະລາເອນ, ຜູ້ທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການເປັນຕົວແທນຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ໃນການຕັດສິນວ່າ ທ່ານລົມຄວນຫລີບ ທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນບ່ອນສັກສິດນີ້.

ຂໍ້ ຄົງທຳອິດແລະທຸກໆຄົງ

ເມື່ອທ່ານເຂົ້າໄປໃນພະວິຫານເປັນຄັ້ງທຳອິດ ມັນເປັນເລື່ອງທຳມະດາທີ່
ທ່ານຈະຢ້ານເລັກນ້ອຍ. ຕາມທຳມະຊາດແລ້ວ ເຮົາກໍມີຄວາມກັງວົນກ່ຽວກັບ
ສິ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍຮູ້ບໍ່ເຄີຍເຫັນ. ເຮົາມັກຈະຢ້ານກົວ ຕໍ່ປະສົບການທີ່ໃໝ່ໆ.

ບໍ່ຕ້ອງເປັນຫ່ວງ, ທ່ານກຳລັງໄປພະວິຫານ. ທ່ານຈະມີຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ
ຄອຍຊ່ວຍເຫລືອທ່ານ ໃນທຸກເວລາ. ທ່ານຈະຖືກນຳພາໄປໃຫ້ຖືກບ່ອນ—
ສະນັ້ນ ທ່ານບໍ່ຕ້ອງເປັນຫ່ວງ.

ເມື່ອເຮົາເຂົ້າໄປໃນພະວິຫານ ເຮົາຄວນມີຄວາມຄາລະວະ. ການໂອ້ລົມ
ສົນທະນາທຸກຢ່າງທີ່ຈຳເປັນ ກໍຄວນໃຊ້ສຽງຄ່ອຍໆ. ໃນລະຍະເວລາທີ່ຖືກ
ແນະນຳສິດສອນ, ເຮົາກໍຄວນມີຄວາມຄາລະວະແລະມີດງຽບຢູ່.

ມັນມີບາງບ່ອນໃນພະວິຫານທີ່ຈັດໄວ້ເພື່ອໃຫ້ເຮົາໄດ້ມີໂອກາດທີ່ຈະ
ສາມາດນັ່ງຍານ (ຄິດ ຫລື ສະມາທິ) ໃນຄວາມງຽບໄດ້. ກ່ອນເຂົ້າໄປໃນ
ພະວິຫານບາງແຫ່ງເພື່ອກະທຳພິທີການຕ່າງໆ, ສ່ວນຫລາຍຜູ້ຄົນຈະໄປ
ຕົ້າໂຮມກັນກ່ອນຢູ່ຫ້ອງນະມັດສະການ. ຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ສະມາຊິກທັງຫລາຍ
ຈະພາກັນລໍຖ້າຈົນກວ່າ ໃຫ້ມີຄົນມາພໍເສຍກ່ອນ. ຕາມປົກກະຕິແລ້ວ ເຮົາມັກ
ຈະບໍ່ມີຄວາມອິດທົນໃນການລໍຖ້າ. ເມື່ອເປັນຜູ້ທຳອິດທີ່ຢູ່ໃນຫ້ອງ ແລະຕ້ອງ
ໄດ້ລໍຖ້າຈົນກວ່າຜູ້ສຸດທ້າຍຈະເຂົ້າມາ ອາດເຮັດໃຫ້ເຮົາມີຄວາມຫງູດຫງິດໃຈ.

ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ໃນພະວິຫານ ການຖ້ານິ້ນໄດ້ເປັນໂອກາດທີ່ດີ. ມັນເປັນສິດທິ
ພິເສດແທ້ໆທີ່ໄດ້ນັ່ງຢູ່ຢ່າງງຽບງຽງ ປາດສະຈາກການໂອ້ລົມສິນທະນາ ແລະ
ໄດ້ນຳຄວາມຄິດໄປສູ່ຄວາມຄາລະວະ ແລະໄດ້ຄິດເຖິງສິ່ງທີ່ເປັນທາງວິນຍານ
ມັນໄດ້ເປັນການພັກຜ່ອນຕໍ່ຈິດວິນຍານ.

ເມື່ອທ່ານໄປພະວິຫານ, ຈົ່ງຈຳໄວ້ວ່າ ທ່ານໄດ້ເປັນແຂກໃນບ້ານຂອງ
ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ມັນເປັນເວລາແຫ່ງຄວາມສຸກ, ແຕ່ເປັນເວລາທີ່ມີຄວາມສຸກ
ຢ່າງງຽບງຽງ. ບາງຄັ້ງເມື່ອເຮົາໄປຮ່ວມການແຕ່ງງານຢູ່ໃນພະວິຫານ
ມັນຈຳເປັນທີ່ເຮົາຈະຕ້ອງເຕືອນຍາດພີ່ນ້ອງ ແລະໝູ່ເພື່ອນໃຫ້ສະແດງ
ຄວາມຮັກ ແລະຄວາມຊົ່ນຊົມຍິນດີ, ແລະໃຫ້ທັກທາຍຖາມສະບາຍດີ
ຜູ້ທີ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນກັນມາເປັນເວລານານ ຢ່າງງຽບງຽງແລະເວົ້າກັນຄ່ອຍໆ.
ການເວົ້າດັ່ງແລະຫົວແຮງເປັນການປະພຶດທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ ໃນບ້ານຂອງ
ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຈົ່ງເຮັດຕາມການຊີ້ນຳຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນພະວິຫານ. ຈະມີຄົນນຳທ່ານ
ໄປຫາຫ້ອງພິທີການ ເມື່ອເຖິງຜຽນທ່ານ.

ໄດ້ຮັບການສອນຈາກເບື້ອງບົນ

ກ່ອນທ່ານໄປພະວິຫານຄັ້ງທຳອິດ, ຫລືແມ່ນແຕ່ໄດ້ໄປຫລາຍຄັ້ງມາແລ້ວ
ກໍຕາມ, ໃຫ້ຄິດສະເໝີວ່າ ການສອນໃນພະວິຫານ ແມ່ນໄດ້ສອນໂດຍໃຊ້
ເຄື່ອງໝາຍເປັນສັນຍາລັກ. ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ເປັນພະອາຈານ ໄດ້ມອບຄຳ
ແນະນຳສ່ວນຫລາຍຂອງພະອົງໄວ້ໃນທາງນີ້.

ພະວິຫານເປັນໂຮງຮຽນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ມັນເປັນບ້ານແຫ່ງການຮູ້ຮຽນ.
ໃນພະວິຫານ ບັນຍາກາດຈະມີດຽບໃນທາງທີ່ຄວນ ເພື່ອວ່າຜູ້ຄົນຈະໄດ້ຮັບ
ການແນະນຳໃນເລື່ອງທາງວິນຍານອັນເລິກລຳ. ດລ. ຈອນ ເອ ວິດ ໂຊ ແຫ່ງ
ສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ ຜູ້ທີ່ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປແລ້ວ ເຊິ່ງເຄີຍເປັນປະທານ
ມະຫາວິທະຍາໄລທີ່ມີຊື່ສຽງ ແລະທັງເປັນນັກສຶກສາທີ່ມີຊື່ສຽງຂອງ ໂລກ
ໄດ້ມີຄວາມຄາລະວະຫລາຍຕໍ່ວຽກງານຂອງພະວິຫານ ແລະໃນໂອກາດໜຶ່ງ
ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ:

ផ្ទះប្រតិបត្តិការសេដ្ឋកិច្ច, រាជធានីភ្នំពេញ

“ພິທີການໃນພະວິຫານເປັນສິ່ງອັນຮອບແຜນແຫ່ງຄວາມລອດທັງໝົດ ດັ່ງທີ່ບັນດາຜູ້ນຳຂອງສາດສະໜາຈັກໄດ້ສອນແລະຊື່ແຈງສິ່ງຍາກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈໃນຫລາຍໆຄັ້ງ. ການສອນຂອງພະວິຫານ ບໍ່ໄດ້ຖືກປັບຫລິດດັດແປງໃຫ້ເຂົ້າກັບແຜນແຫ່ງຄວາມລອດ. ຄວາມສົມບູນຂອງຂອງປະທານນີ້ ເປັນເຄື່ອງມືອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງຄວາມຈິງຂອງພິທີການຂອງພະວິຫານ. ນອກເໜືອຈາກນີ້, ຄວາມສົມບູນນີ້ ແລະການອະທິບາຍຢ່າງລະອຽດຂອງແຜນແຫ່ງພະກິດຕິຄຸນໄດ້ເຮັດໃຫ້ການນະມັດສະການໃນພະວິຫານເປັນວິທີໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຮັບຜົນຫລາຍທີ່ສຸດ ໃນການພົບຫວນຄວາມຈຳກັດກັບຄຳສອນທັງໝົດກ່ຽວກັບພະກິດຕິຄຸນ.

“ມີຂໍ້ມູນຢ່າງໜຶ່ງອີກທີ່ປາກົດຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າສະເໝີເຖິງພະຍານອັນເຂັ້ມແຂງກ່ຽວກັບຄວາມຈິງຂອງວຽກງານຂອງພະວິຫານ. ຂອງປະທານແລະວຽກງານຂອງພະວິຫານ ທີ່ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍແກ່ສາດສະດາໂປເຊັບ ສະມິດ ມີສິ່ງຂຶ້ນຕອນບັງໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນດັ່ງນີ້: ພິທີການຕຽມເລີ່ມຕົ້ນ; ການມອບຄຳແນະນຳ ໂດຍການສອນຫລືໂດຍການສະແດງ; ພັນທະສັນຍາ; ແລະທ້າຍສຸດ ແມ່ນການທົດສອບຄວາມຮູ້. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຄິດວ່າ ສາດສະດາ ໂປເຊັບ ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮຳຮຽນ ແລະບໍ່ໄດ້ຮັບການຝຶກຊົ່ວມໃນດ້ານຫລັກວິທະຍາສາດ ຈະສາມາດປະດິດຄິດສ້າງຫລັກການທີ່ສົມບູນ ຖືກຕ້ອງແຕ່ນປ່ຽນເຊັ່ນນັ້ນຂຶ້ນໄດ້ດ້ວຍຕົວເພິນເອງ. (John A.

Widtsoe, “Temple Worship,” *The Utah Genealogical and Historical Magazine* 12 [April 1921]: 58.)

ເວົ້າເຖິງບົດຄວາມຂອງ ແອວເດີ ວິດໂຊ ອີກ:

“ເຮົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກທີ່ໃຊ້ເຄື່ອງໝາຍ. ເຮົາບໍ່ຮູ້ຢ່າງອື່ນນອກຈາກເຄື່ອງໝາຍເທົ່ານັ້ນ. ເຮົາຂີດສອງສາມຢ່າງໃສ່ໃນເຈ້ຍແຜ່ນໜຶ່ງ, ແລະເຮົາເວົ້າວ່າ ມັນປະກອບເປັນຄຳເວົ້າ, ເຊິ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ ຄວາມຮັກ, ຫລືຄວາມຊື່ງ, ຫລືຄວາມໃຈບຸນ, ຫລືພະເຈົ້າ, ຫລືນິລັນດອນ. ການຂີດຂຽນນັ້ນອາດຈະບໍ່ງ່າມຕໍ່ສາຍຕາແນວໃດ. ບໍ່ມີໃຜຖືວ່າ ເຄື່ອງໝາຍເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນໜ້າປື້ມເປັນຄວາມຜິດ ເພາະວ່າມັນອາດຈະບໍ່ງ່າມພາຍໃນໂຕ ແຕ່ສິ່ງທີ່ງ່າມນັ້ນ ແມ່ນຄວາມໝາຍຂອງມັນ. ເຮົາບໍ່ມີຄວາມຊ້ອງໃຈແນວໃດກັບການຂຽນຕົວໜັງສືເຊັ່ນ ພະເຈົ້າ ວ່າມັນບໍ່ງ່າມ,

ແຕ່ຄວາມໝາຍ ຂອງມັນນັ້ນໝາຍເຖິງພະເຈົ້າອົງຍິ່ງໃຫຍ່. ເຮົາດີໃຈທີ່ໄດ້
ມີເຄື່ອງໝາຍຕ່າງໆ, ຖ້າພຽງແຕ່ ຄວາມໝາຍຂອງເຄື່ອງໝາຍເຫລົ່ານັ້ນ
ແຈ່ມແຈ້ງຕໍ່ເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຕໍ່ທ່ານທັງຫລາຍໃນຄືນນີ້ ແລະພວກທ່ານ
ບໍ່ໄດ້ຂອງໃຈແນວໃດກັບວິທີກ່າວຄຳປາໃສ່ຫລິຫານໃຊ້ຄຳຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ກໍເພາະວ່າ ພວກທ່ານເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍທີ່ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມ
ເຮັດໃຫ້ມັນແຈ່ມແຈ້ງຕໍ່ພວກທ່ານ, ພວກທ່ານຈິ່ງບໍ່ຄຳນຶງເຖິງຄຳເວົ້າ
ແລະວິທີເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. . . .

“ເຮົາຄຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກທີ່ໃຊ້ເຄື່ອງໝາຍ. ຢາໃຫ້ມີຊາຍຫລິຍິງ
ຄົນໃດອອກມາຈາກພະວິຫານ ຫລັງຈາກໄດ້ຮັບຂອງປະທານແລ້ວ
ເວັ້ນເສຍແຕ່ເຂົາໄດ້ເຫັນເກີນກວ່າເຄື່ອງໝາຍເຫລົ່ານັ້ນ ແລະເຂົາໃຈວ່າ
ເຄື່ອງໝາຍເຫລົ່ານັ້ນມີຄວາມໝາຍວ່າແນວໃດ. (“Temple Worship,”
page 62.)

ຖ້າທ່ານຈະໄປພະວິຫານ ແລະຈິຈຳພຽງວ່າການສອນໃນນັ້ນເປັນພຽງ
ເຄື່ອງໝາຍເທົ່ານັ້ນ ທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປດ້ວຍແນວຄິດທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະກັບອອກ
ໄປດ້ວຍຄວາມຄິດທີ່ກວ້າງຂວາງ, ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກ ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມສູງສົ່ງ
ຂຶ້ນຕື່ມ, ດ້ວຍຄວາມຮູ້ເພີ່ມຂຶ້ນໃນສິ່ງທີ່ເປັນທາງວິນຍານ. ການສອນໃນນັ້ນ
ດີເລີດ. ມັນເປັນສິ່ງດີໃຈ. ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າພະອົງເອງ ຜູ້ເປັນພະອາຈານສອນ
ໄດ້ສອນສານຸສິດຂອງພະອົງ ໂດຍການໃຊ້ຄຳອຸປະປະມາສະເໝີ ໂດຍການໃຊ້
ເຄື່ອງໝາຍຕ່າງໆເປັນຕົວແທນ ເຊິ່ງວ່າຖ້າສອນໃນທາງອື່ນ ມັນຈະເປັນການ
ເຮັດໃຫ້ເຂົາໃຈຍາກ. ພະອົງສອນຈາກປະສົບການຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຊີວິດ
ຂອງສານຸສິດຂອງພະອົງ, ແລະພະອົງໄດ້ກ່າວເຖິງແມ່ໄກ່ແລະລູກຂອງມັນ,
ຝູງນົກ, ດອກໄມ້, ໝາຈອກ, ຕົ້ນໄມ້, ພວກຂໍ້ລັກ, ພວກໂຈນປຸ້ນຄົນເດີນທາງ,
ຍາມຕາເວັນຕົກ, ຄົນຮົ່ງແລະຄົນທຸກ, ໝີ່ປົ່ວ, ການຕາບເສື້ອຜ້າ, ການ
ຫລີກຫຍ້າ, ການປັດກວາດບ້ານ, ການລ້ຽງໝູ, ການຝາດເຂົ້າ, ການສະລິມ
ເຂົ້າໄວ້ໃນເລົ້າ, ການປູກເຮືອນ, ການຈ້າງຄົນຊ່ອຍ, ແລະສິ່ງອື່ນໆຫລາຍຢ່າງ.
ພະອົງໄດ້ກ່າວເຖິງເລື່ອງແກ່ນຜັກກາດ, ເລື່ອງໄຂ່ນຸກ. ພະອົງຢາກສອນຜູ້ຟັງ
ຂອງພະອົງ, ສະນັ້ນ ພະອົງຈິ່ງໄດ້ຍົກເອົາເລື່ອງງ່າຍໆມາກ່າວ ໂດຍໃຊ້ເຄື່ອງ
ໝາຍເປັນຕົວແທນ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດໃນເລື່ອງເຫລົ່ານັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ລັບ ຫລືບ
ແຈ່ມແຈ້ງ, ແລະທຸກເລື່ອງກໍເປັນເຄື່ອງໝາຍທັງນັ້ນ.

ຕົກພະວິຫານເອງກໍເປັນເຄື່ອງໝາຍເໝືອນກັນ. ຖ້າທ່ານໄດ້ເຫັນພະວິຫານ ຫລັງໃດກໍຕາມໃນເວລາກາງຄືນ, ເຫັນແສງໄຟອັນຮຸ່ງແຈ້ງ, ທ່ານກໍຈະຮູ້ ສິກວ່າ ມັນເປັນພາບທີ່ໜ້າປະທັບໃຈຫລາຍ. ບ້ານຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ເຕັມ ໄປດ້ວຍແສງໄຟສິ່ງແສງເປັນຈຸດເດັ່ນສະຖ່າງາມຢູ່ໃນຄວາມມິດ ໄດ້ກາຍເປັນ ເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງອຳນາດ ແລະການດົນໃຈແຫ່ງພະກິດຕິຄຸນຂອງພະເຊດູຄິດ ເຊິ່ງໄດ້ຕັ້ງຢູ່ເໝືອນດັ່ງໄຟສັນຍານ ຢູ່ໃນໂລກທີ່ກຳລັງຕົກຢູ່ໃນຄວາມມິດແຫ່ງ ວິນຍານ.

ຜູ້ຄົນຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈຢ່າງເຕັມສ່ວນໄດ້ກັບພິທີການຕ່າງໆໃນພະວິຫານ ໃນຄັ້ງທຳອິດ. ເຂົາເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈພຽງແຕ່ບາງສ່ວນເທົ່ານັ້ນ. ຈົ່ງກັບຄືນໄປອີກ ແລະໄປເລື້ອຍໆ. ຈົ່ງກັບຄືນໄປຮູ້ຮຽນ. ສິ່ງທີ່ທ່ານຍັງຂ້ອງໃຈຢູ່ ຫລືສິ່ງທີ່ ທ່ານຍັງສົງໃສຢູ່ ຫລືສິ່ງທີ່ຍັງລີກລັບຕໍ່ທ່ານຢູ່ ຈະກັບກາຍເປັນສິ່ງທີ່ແຈ່ມ ແຈ້ງແກ່ທ່ານ. ຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງຈະເປັນຄຳຕອບທີ່ງຽບໆ, ເປັນສິ່ງ ສ່ວນຕົວ ເຊິ່ງທ່ານບໍ່ສາມາດຈະອະທິບາຍຕໍ່ຄົນອື່ນໄດ້, ແຕ່ທ່ານເຂົ້າໃຈ ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.

ສິ່ງທີ່ເຮົາຈະໄດ້ຮັບຈາກພະວິຫານ ກໍຂຶ້ນຢູ່ກັບຕົວເຮົາທີ່ຈະນຳເຂົ້າໄປໃນ ພະວິຫານດ້ວຍຄວາມຖ່ອມຕົນ ແລະມີຄວາມຄາລະວະ ແລະມີຄວາມ ປາດຖະໜາທີ່ຢາກຈະຮຽນຮູ້. ຖ້າວ່າເຮົາເຕັມໃຈທີ່ຈະຮຽນ, ເຮົາກໍຈະຖືກ ສອນໂດຍພະວິນຍານໃນພະວິຫານ.

ເມື່ອທ່ານມີໂອກາດຢູ່ໃນພິທີຮັບຂອງປະທານສັກສິດໃນພະວິຫານ ຫລືມີ ໂອກາດເປັນພະຍານໃນການຜະນຶກ ໃຫ້ທ່ານໄຕ່ຕອງເຖິງຄວາມໝາຍເລິກ ໃນສິ່ງທີ່ທ່ານເຫັນ. ແລະໃນມື້ຕໍ່ໆໄປຫລັງຈາກການຢຽມຢາມນັ້ນ ຈົ່ງຄິດເຖິງ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຢູ່ໃນໃຈຂອງທ່ານ. ຈົ່ງທົບທວນມັນຄືນຢ່າງງຽບໆແລະດ້ວຍ ການອະທິຖານ ແລ້ວທ່ານຈະພົບວ່າ ຄວາມຮູ້ຂອງທ່ານໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ.

ຄຸນຄ່າຍິ່ງໃຫຍ່ຢ່າງໜຶ່ງຂອງປະສົບການທາງພະວິຫານ ແມ່ນວ່າມັນໄດ້ ສະແດງໃຫ້ເຮົາຮູ້ເຖິງພາບອັນກວ້າງຂວາງທີ່ສຸດເຖິງຈຸດປະສົງຂອງພະເຈົ້າ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບໂລກ. ເມື່ອເຮົາໄດ້ໄປພະວິຫານແລ້ວ (ແລະເມື່ອເຮົາສາມາດ ກັບຄືນໄປ ແລະຮຽນລົ້ມຄືນໃໝ່) ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດກໍຈະເຂົ້າກັບແຜນ ທັງໝົດຂອງພະອົງ. ເຮົາສາມາດຫລົງເຫັນໄດ້ວ່າ ເຮົາຢູ່ໃສ, ແລະເຮົາ ສາມາດເຫັນໄດ້ໄວ ເວລາເຮົາເດີນອອກນອກທາງ.

ສະນັ້ນ ຈົ່ງມອງຫາພະວິຫານ. ຈົ່ງຊົ່ທາງໃຫ້ແກ່ລູກເຕົ້າ ໃຫ້ມອງຫາ
ພະວິຫານ. ຈາກວັນເວລາທີ່ເຂົ້າຍັງຢູ່ໃນໄວເຍົາ, ຈົ່ງຊ່ອຍໃຫ້ເຂົາມີຄວາມ
ສົນໃຈຕໍ່ພະວິຫານ ແລະເລີ່ມຕົ້ນຕຽມຕົວເຂົາເອງສໍາລັບວັນເວລາເມື່ອເຂົາ
ຈະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພະວິຫານທີ່ສຸກສິດນັ້ນ.

ໃນເວລາດຽວກັນນີ້, ທ່ານເອງກໍຄວນເປັນຜູ້ເຕັມໃຈທີ່ຈະຮຽນ, ມີຄວາມ
ຄາລະວະ. ຈົ່ງໂຕ່ຕອງກ່ຽວກັບການສອນຢ່າງເລິກຊຶ່ງ—ກ່ຽວກັບເຄື່ອງໝາຍ,
ກ່ຽວກັບການສອນທາງດ້ານພະວິນຍານຢ່າງເລິກຊຶ່ງ— ເຊິ່ງມີໃຫ້ພຽງແຕ່
ຢູ່ໃນພະວິຫານເທົ່ານັ້ນ.

ການຕຽມແຜນທີ່ຈະໄປແຕ່ງງານໃນພະວິຫານຈະຕ້ອງໃຊ້ເວລາ. ມັນຈະ
ມີຄຸນຄ່າຖ້າໄດ້ຕຽມແຜນຢ່າງລະມັດລະວັງ. ຫລາຍຄັ້ງຄູ່ໝູ່ມສາວທີ່ຕົກຢູ່ໃນ
ຫລຸມຮັກ ຕົກລົງໃຈວ່າ ພວກເຂົາຈະແຕ່ງງານກັນ ພາຍໃນອາທິດຫລືສອງ
ອາທິດ ແລະບໍ່ຢາກລີ້ໄປນານຕາມຄຳຂໍຮ້ອງຂອງພໍ່ແມ່. ການຂໍຮ້ອງຂອງ
ພໍ່ແມ່ເພື່ອຈະໄດ້ມີເວລາກະຕຽມ, ບາງຄັ້ງຈະເຮັດໃຫ້ຄູ່ໝູ່ມສາວເຂົ້າໃຈວ່າ
ພໍ່ແມ່ບໍ່ເຫັນດີກັບການແຕ່ງງານຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຢາກວ່າ ຖ້າລີ້ໄປດົນ
ອາດຈະມີສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງເຂົ້າມາແຊກແຊງການແຕ່ງງານນັ້ນ. ບາງຄູ່ໝູ່ມສາວ
ຈະເອົາແຕ່ໃຈຕົນເອງ ແລະຂາດຄວາມອ່ອນຫວານ ເມື່ອພວກເຂົາຂໍຮຽນເຂົ້າ
ໃຫ້ຈັດງານດອງຂຶ້ນໃນເວລາອັນມຸ່ງ ເຊິ່ງເປັນເລື່ອງຫຍຸ້ງຍາກ ທີ່ຈະຈັດຕຽມ
ໃຫ້ທັນມື້ທັນວັນ ແລະສ່ວນຫລາຍງານດອງຈະບໍ່ຄຸ້ມຄຸ້ມລົງເປັນທີ່
ຈິດຈຳໄວ້ໄດ້ນານ ເທົ່າກັບງານດອງທີ່ມີການຕຽມຢ່າງຮຽບຮ້ອຍ.

ຖ້າເຮົາມີແຕ່ຄວາມຝ່າວຝັ່ງ ຫລືມີຄວາມກົດດັນຫລາຍ, ມັນຈະມີສິ່ງໃດ
ສິ່ງໜຶ່ງຂາດໄປ ຕອນໄປພະວິຫານຄັ້ງທຳອິດ ຫລືໃນມື້ແຕ່ງງານໃນ
ພະວິຫານ. ການໄປພະວິຫານຄັ້ງທຳອິດ ຫລືການຜະນຶກເຂົ້າກັນໃນວັນ
ແຕ່ງງານ ແມ່ນມີແຕ່ຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນໃນປະສົບການແຫ່ງຊີວິດ. ມັນຄຸ້ມຄ່າ
ທີ່ຈະຕຽມໃຫ້ພ້ອມ. ມັນມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍ ສະນັ້ນ ເຮົາບໍ່ຄວນປ່ອຍໃຫ້
ສິ່ງເລັກໆນ້ອຍໆມາກົດກັນການຕຽມເຂົ້າພະວິຫານ, ບໍ່ຄວນປ່ອຍໃຫ້
ວຽກງານໃນບ້ານເລັກໆນ້ອຍໆເຂົ້າມາແຊກແຊງໄດ້. ເພາະສະນັ້ນ, ເຮົາຄວນ
ຈັດຕຽມທຸກສິ່ງໃຫ້ແລ້ວກ່ອນ. ມັນຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາຫຍຸ້ງຍາກໃຈເມື່ອມື້ນັ້ນ
ມາເຖິງ ຖ້າເຮົາຍັງເຮັດສິ່ງທີ່ຈຳເປັນບໍ່ແລ້ວເທື່ອ.

ຫ້ອງແຫ່ງການສ້າງ, ພະວິຫານ ເຊົາເລັກ

ຖ້າທ່ານໄປໂບດກ່ອນເວລາ ແລະໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນຫ້ອງນະມັດສະການຢ່າງ
ມີດຽບ ແລະເບິ່ງຜູ້ຄົນທະຍອຍກັນເຂົ້າມາ, ທ່ານຈະເຫັນວ່າ ພວກເຂົາໄດ້
ນຳສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງມານຳ. ອຸນຫະພູມທາງວິນຍານຈະອຸ່ນຂຶ້ນ ແລະຫ້ອງຈະ
ປ່ຽນໄປຈາກຫ້ອງເປົ່າ ກາຍເປັນຫ້ອງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຜູ້ຄົນ, ເຕັມໄປດ້ວຍບັນດາ
ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ຜູ້ໄດ້ມາພົ່ງ ດ້ວຍຄວາມຄາດຫວັງທີ່ຈະໄດ້ຮັບປະສົບການ
ທາງວິນຍານ.

ໃນທຸກວັນນີ້, ເຮົາມັກຈະມີວຽກຫລາຍ ແລະບໍ່ສາມາດໄປໂບດກ່ອນເວລາ
ສະເໝີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເມື່ອເຮົາໄປພະວິຫານ ມັນມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍ
ທີ່ເຮົາຈະໄປຮອດກ່ອນເວລາ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ເມື່ອເຮົາໄປພະວິຫານ
ເປັນຄັ້ງທຳອິດ ເຮົາຄວນໄປເຖິງກ່ອນເວລາ.

ດັ່ງທີ່ທ່ານເຫັນຢູ່ແລ້ວ, ການໄປກ່ອນເວລານີ້ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ເພື່ອໃຫ້ທັນເວລາ
ຫລືເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ ເຮົາໄດ້ເອົາໃບຮັບຮອງໄປນຳ ແລະເບິ່ງວ່າສິ່ງຂອງອື່ນໆ
ທີ່ເຮົາຕ້ອງການມີຄົບ ແລະເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ປັບຕົວເອງໃຫ້ເຂົ້າກັບປະສົບການ
ໃໝ່ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງໄປກວ່ານັ້ນອີກ ມັນແມ່ນການໄປໃຫ້ຖືກບ່ອນແລະໃຫ້ທັນ
ເວລາ ເພື່ອຈະໄດ້ສະຫງົບຈິດສະຫງົບໃຈ—ເພື່ອຈະໄດ້ຕຽມຕົວເຮົາເອງ
ຕໍ່ສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ.

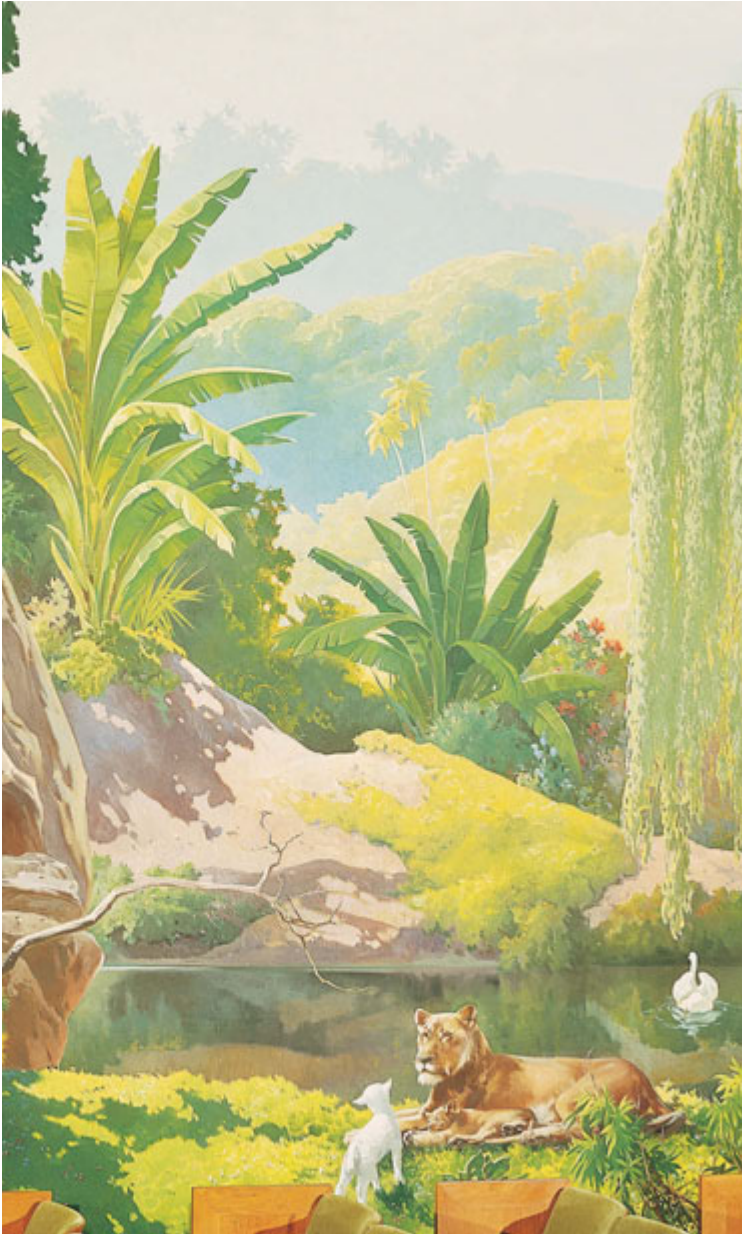
ທີ່ຜ່ານມາ ເຮົາໄດ້ເວົ້າເຖິງພຽງແຕ່ຜູ້ເຄີຍມີປະສົບການໃນພະວິຫານ
ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ບາງຄັ້ງ ໃນເວລາທີ່ເຮົາກຳລັງວາງແຜນເຮັດງານແຕ່ງງານ
ໃນພະວິຫານ ເຮົາອາດມີສະມາຊິກບາງຄົນໃນຄອບຄົວຂອງເຮົາ ຜູ້ບໍ່ມີ
ຄຳຄວນພໍ ທີ່ຈະໄດ້ຮັບໃບຮັບຮອງເຂົ້າພະວິຫານ. ມັນອາດເປັນວ່າ ຖ້າບໍ່
ແມ່ນເຈົ້າບ່າວກໍແມ່ນເຈົ້າສາວ ທີ່ໄດ້ປ່ຽນໃຈເຫລືອມໃສ່ເຂົ້າມາຮ່ວມ
ສາດສະໜາຈັກ ແລະພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າບ່າວຫລືຂອງເຈົ້າສາວ ຍັງບໍ່ໄດ້ເປັນ
ສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກເທື່ອ; ຫລືວ່າເຂົາເຈົ້າຫາກໍເປັນສະມາຊິກໃໝ່
ແລະຍັງບໍ່ເຖິງກຳນົດທີ່ຈະໄດ້ຮັບໃບຮັບຮອງເທື່ອ. ຫລືອາດເປັນວ່າ ພໍ່ແມ່ຂອງ
ພວກເຂົາເປັນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກ ແຕ່ຄົນໜຶ່ງບໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢ່າງ
ຖືກຕ້ອງຕາມມາດຕະຖານຂອງພະກິດຕິຄຸນພຽງພໍ ທີ່ຈະຮັບເອົາໃບຮັບຮອງ
ເຂົ້າພະວິຫານໄດ້. ການຈຳກັດນີ້ ບາງເທື່ອກໍຈະກາຍເປັນບັນຫາໃຫຍ່
ໃນເວລາເຮົາແຕ່ງງານໃນພະວິຫານ. ເພາະຕອນນີ້ ເປັນເວລາທີ່ຄອບຄົວ
ຄວນຈະມາຢູ່ໃກ້ສິດກັນ, ເປັນເວລາທີ່ເຂົາເຈົ້າຄວນຢູ່ນຳກັນ ເພື່ອແບ່ງປັນ

ຄວາມສຸກໃຫ້ກັນໃນໂອກາດອັນສັກສິດນີ້ຂອງຊີວິດ. ການທີ່ບໍ່ອອກໃບຮັບຮອງ ເຂົ້າພະວິຫານໃຫ້ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄ່າຄວນ, ຫລືການບໍ່ສາມາດເຊີນໝູ່ເພື່ອນຫລື ຍາດຕິພົນນ້ອງທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນສະມາຊິກມາເປັນພະຍານໃນການຜະນິກ ອາດ ສ້າງໃຫ້ເກີດບັນຫາຂຶ້ນໄດ້ໄວ. ສິ່ງນີ້ອາດເປັນເຫດໃຫ້ບໍ່ມີຄວາມສຸກ ແລະມີ ການໂຕ້ຖຽງກັນ ໃນໂອກາດທີ່ຕ້ອງການຄວາມສະຫງົບ ແລະຕ້ອງການ ຄວາມຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນ.

ເຮົາຈະເຮັດແນວໃດໃນກໍລະນີເຊັ່ນນັ້ນ? ສິ່ງທີ່ເຮົາບໍ່ຄວນເຮັດຄື ເຮົາບໍ່ ຄວນບັງຄັບຫລືກົດດັນອະທິການ. ອະທິການຕ້ອງເຮັດຕາມມາດຕະຖານຂອງ ຜູ້ຕັດສິນໃນອິດສະລາເອນ ແລະເພິ່ນບໍ່ສາມາດອອກໃບຮັບຮອງໃຫ້ຜູ້ບໍ່ມີ ຄ່າຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບມັນ. ຖ້າເພິ່ນເຮັດ, ມັນອາດກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍໃຫ້ແກ່ ຜູ້ຮັບເອົາໃບຮັບຮອງນັ້ນ. ແລະມັນກໍ່ຍຸດຕິທຳຕໍ່ອະທິການເລີຍ.

ເມື່ອໄດ້ຫາມິ໊ຫາວັນທີ່ຈະແຕ່ງງານໃນພະວິຫານແລ້ວ ແລະມີຄົນໜຶ່ງທີ່ ເປັນພໍ່ຫລືແມ່ ຫລືພົນນ້ອງໃກ້ສິດ ທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄປໃນພະວິຫານໄດ້, ໃຫ້ ຊອກຫາວິທີທີ່ຈະຊ່ອຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມອົບອຸ່ນ ແທນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ ຊຸ່ມເຄື່ອງໃຈ. ໃຫ້ພິຈາລະນາຂໍສະເໜີດຽວໄປນີ້. ໃຫ້ເຊີນພໍ່ແມ່ທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນ ສະມາຊິກ, ຫລືພົນນ້ອງທີ່ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາໃບຮັບຮອງໄດ້ ມາທີ່ພະວິຫານ ນຳກຸ່ມທີ່ຈະເຂົ້າໄປຮ່ວມພິທີແຕ່ງງານ. ເຂົາເຈົ້າສາມາດເລາະຫລິ້ນຖ້າ ໃນບໍລິເວນພະວິຫານໄດ້ ທີ່ແຕ່ມໄປດ້ວຍອິດທິພົນແລະພະວິນຍານ ເຊິ່ງເຮົາ ບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກໄດ້ໃນສະຖານທີ່ແຫ່ງອື່ນ. ພະວິຫານບາງແຫ່ງກໍ່ມີສູນກາງ ຕ້ອນຮັບແຂກ. ບໍລິເວນພະວິຫານທຸກໆແຫ່ງແມ່ນຖືກບົວລະບັດຮັກສາ ຢ່າງສວຍງາມ. ສະຫລຸບແລ້ວ ມັນເປັນສະຖານທີ່ ແຫ່ງຄວາມສຸກແລະ ສະຫງົບ.

ໃຫ້ຫາຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງລໍຖ້າຢູ່ກັບຄົນນັ້ນ. ຢ່າປະໃຫ້ບຸກຄົນນັ້ນຢູ່ຜູ້ດຽວ. ກໍ່ມີຫລາຍຄົນທີ່ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຜູ້ທີ່ສາມາດເຂົ້າໄປໃນພະວິຫານ ເພື່ອຮ່ວມພິທີການແຕ່ງງານໄດ້ ແຕ່ແຕ່ມໃຈທີ່ຈະໃຊ້ເວລາຢູ່ເດີນພະວິຫານ ນຳຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄປ. ຢູ່ໃນເດີນອ້ອມຮອບພະວິຫານນັ້ນ ເຂົາເຈົ້າສາມາດ ອະທິບາຍເຖິງຄວາມປາດຖະໜາຂອງຄູ່ໝູ່ມສາວທີ່ຈະຜະນິກເຂົ້າກັນ ໃນບ້ານຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ຜູ້ຢູ່ນອກພະວິຫານຟັງ.

ພາບຈາກຫ້ອງສວນ, ພະວິຫານ ລອດ ແອນເຈີນິດ ຄາລິຟໍເນຍ

ໃນເວລານີ້ຈະເປັນໂອກາດທີ່ມີອິດທິພົນຫລາຍ ເຊິ່ງອາດເປັນໄປບໍ່ໄດ້
ໃນໂອກາດອື່ນ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ໃນບາງພະວິຫານທີ່ໃຫຍ່ ກໍມີການນຳທຽວຊົມ
ພາຍໃນບໍລິເວນ. ການຕຽມແຜນໄວ້ລ່ວງໜ້າ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຮົາສາມາດຫາສິ່ງ
ທີ່ໜ້າສົນໃຈພິເສດໃຫ້ແກ່ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວເຮົາ ຜູ້ເຊິ່ງເນື່ອງຈາກ ເຫດຜົນ
ໃດເຫດຜົນໜຶ່ງ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄປໃນພະວິຫານໄດ້. ຄວາມຜິດຫວັງ, ຄວາມ
ເຈັບໃຈ ບາງຄັ້ງ ຄວາມຂົ່ມຂື່ນຂອງພໍ່ແມ່ຜູ້ບໍ່ໄດ້ເປັນສະມາຊິກ ຫລືຂອງພໍ່ແມ່
ທີ່ເປັນສະມາຊິກ ແຕ່ບໍ່ສາມາດມີໃບຮັບຮອງນັ້ນ ຈະຫລຸດຜ່ອນລົງໄດ້ໃນທາງ
ທີ່ເຮົາໄດ້ຕຽມແຜນເຊັ່ນນີ້ໄວ້ໃຫ້.

ໃນພະວິຫານບາງແຫ່ງ ຈະມີຫ້ອງພິເສດຈັດໄວ້ສຳລັບພໍ່ແມ່ຜູ້ບໍ່ສາມາດ
ເຂົ້າໄປໃນພະວິຫານ ແລະເຂົ້າເຈົ້າສາມາດພົບກັບບຸກຄົນໃດບຸກຄົນໜຶ່ງ
ຜູ້ສາມາດຕອບຄຳຖາມຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້.

ຄູ່ໜຸ່ມສາວຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ ພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ຄອງຄອບຄົວແຕ່ງງານ
ຂອງພວກເຂົາມາຕະຫລອດຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາປາດຖະ
ໜາທີ່ຈະມີໜ້າຢູ່ໃນງານແຕ່ງງານນັ້ນ. ເມື່ອເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດໄປຮ່ວມ
ເຂົ້າເຈົ້າກໍອາດຈະມີຄວາມນ້ອຍໃຈ. ແນ່ນອນ ມັນເປັນເລື່ອງທຳມະດາທີ່
ພໍ່ແມ່ຈະຮູ້ສຶກເຊັ່ນນັ້ນ. ຄູ່ໜຸ່ມສາວກໍບໍ່ຄວນມີຄວາມນ້ອຍໃຈ. ພວກເຂົາຄວນ
ເຂົ້າໃຈແລະຕຽມແຜນຢ່າງລະມັດລະວັງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຂົ້າໄປນຳບໍ່ໄດ້
ໄດ້ເປັນສ່ວນຂອງງານແຕ່ງງານນຳ.

ມັນກໍມີບາງກໍລະນີ ທີ່ພໍ່ແມ່ຜູ້ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄປໄດ້ ຈະຜິດໃຈຢ່າງໜັກ.
ໃນກໍລະນີເຊັ່ນນີ້ ຄູ່ໜຸ່ມສາວ ກໍຄວນຕັດສິນໃຈທີ່ຈະເຮັດສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະ
ເຮັດໄດ້. ພວກເຂົາອາດຖາມກັນວ່າ: ພວກເຮົາຄວນຈະແຕ່ງງານແບບ
ທຳມະດາຊຶ່ງບໍ່ ເພື່ອພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຮົາຈະສາມາດເປັນພະຍານໃນການ
ແຕ່ງງານຂອງພວກເຮົາໄດ້, ແລ້ວໃຫ້ພວກເຮົາລໍຖ້າໄປປີໜຶ່ງກ່ອນ ຈົ່ງຜະນິກ
ເຂົ້າກັນໃນພະວິຫານ? ແຕ່ນັ້ນບໍ່ໄດ້ເປັນຄຳຕອບທີ່ດີ. ຈົ່ງອະທິຖານແລະຕຽມ
ແຜນຢ່າງລະມັດລະວັງ ເພາະໃນກໍລະນີສ່ວນຫລາຍ ບັນຫາຈະຫັນປ່ຽນ
ເປັນໂອກາດດີ ທີ່ຈະນຳຄອບຄົວໃຫ້ເຂົ້າໃກ້ສິດກັນຫລາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

ໃນການແຕ່ງງານໃນພະວິຫານ ເຮົາບໍ່ຄວນເຊີນໝູ່ກອງກຸ່ມໃຫຍ່,
ສະມາຊິກຂອງຫວອດ, ແລະຜູ້ອື່ນໆມາຮ່ວມພິທີນຳ. ກຸ່ມຂອງຜູ້ແຕ່ງງານ
ຄວນມີໜ້ອຍຄົນ ທີ່ປະກອບດ້ວຍແຕ່ຄອບຄົວຂອງທັງສອງຝ່າຍ ແລະບາງຄົນ

ທີ່ມີຄວາມໃກ້ສິດຕິດແທດແຫ່ງກັບຄູ່ບ່າວສາວເທົ່ານັ້ນ. ບາງຄັ້ງຈະມີການປະກາດເຖິງການແຕ່ງງານຢູ່ໃນຫວອດ ແລະເຊື່ອເຊີນທຸກຄົນໃຫ້ພະຍາຍາມໄປຮ່ວມອວຍພອນຄູ່ບ່າວສາວ. ສະນັ້ນແລ້ວ ເຮົາຈຶ່ງມີການຈັດງານລ້ຽງຂຶ້ນ. ງານລ້ຽງນັ້ນເປັນໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ໜັກໜາຍໝູ່ເພື່ອນ ແລະອວຍພອນຄູ່ບ່າວສາວ. ການແຕ່ງງານໃນພະວິຫານຄວນຖືເປັນສິ່ງສັກສິດ ແລະຄວນແບ່ງປັນໃຫ້ແຕ່ຜູ້ທີ່ມີຖານະພິເສດໃນຊີວິດຂອງຄູ່ບ່າວສາວເທົ່ານັ້ນ.

ເຮົາບໍ່ຄວນເວົ້າເຖິງຄຳຂອງພິທີການຜະນິກຢູ່ນອກພະວິຫານ, ແຕ່ເຮົາສາມາດອະທິບາຍເຖິງຫ້ອງຜະນິກ, ເຖິງຄວາມງາມທີ່ຕົກແຕ່ງໄວ້ໃນນັ້ນ, ເຖິງຄວາມງຽບສະຫງົດແລະຄວາມສະຫງົບໃນຈິດໃຈ ວ່າມັນຖືກເຮັດໃຫ້ສັກສິດແນວໃດ ໂດຍພິທີກະທຳກັນຢູ່ໃນບ່ອນນັ້ນ.

ກ່ອນຄູ່ບ່າວສາວຈະມາຢູ່ທີ່ແທ່ນບູຊາ ເພື່ອກະທຳພິທີການຜະນິກ ມັນເປັນສິດທິພິເສດຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ໃນພະວິຫານ ທີ່ຈະໃຫ້ຄຳຕັກເຕືອນສັ່ງສອນ ເພື່ອຄູ່ບ່າວສາວຈະໄດ້ຮັບເອົາ. ນີ້ແມ່ນຄວາມເວົ້າທີ່ ຄູ່ບ່າວສາວຈະໄດ້ຍິນໃນໂອກາດນັ້ນ.

“ມີີ່ ແມ່ນວັນແຕ່ງງານຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າກໍໄດ້ມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຫລາຍໃນວັນແຕ່ງງານຂອງພວກເຈົ້າ. ພະວິຫານຖືກສ້າງຂຶ້ນເປັນສະຖານທີ່ທີ່ຄາລະວະ ເພື່ອທຳພິທີການເຊັ່ນນີ້. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນໂລກຂ້າງນອກ. ສິ່ງຂອງທາງໂລກຂ້າງນອກບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງໃນນີ້ ແລະບໍ່ມີອິດທິພົນຕໍ່ສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງເຮັດຢູ່ນີ້. ພວກເຮົາໄດ້ອອກຈາກໂລກຂ້າງນອກ ແລະເຂົ້າມາໃນພະວິຫານຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນມິທສຳຄັນທີ່ສຸດ ໃນຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ.

“ພວກເຈົ້າໄດ້ເກີດມາໃນໂລກນີ້ກັບພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຈົ້າທີ່ໄດ້ຮຽນຮ່າງກາຍມະຕະໃຫ້ ເພື່ອວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າມາຢູ່. ພວກເຈົ້າທັງສອງໄດ້ຮັບບັບຕິດສະມາແລ້ວ. ການຮັບບັບຕິດສະມາແມ່ນພິທີການອັນສັກສິດທີ່ເປັນສັນຍາລັກຂອງການຊຳລະລ້າງ, ເປັນສັນຍາລັກຂອງການຕາຍ ແລະການຟື້ນຄືນຊີວິດອີກ, ເປັນສັນຍາລັກຂອງການດຳເນີນຕາມຊີວິດໃໝ່. ມັນຮວມທັງການກັບໃຈແລະການປົດບາບ. ພິທີສິນລະລິກ ແມ່ນການຕໍ່ພັນທະສັນຍາຂອງການຮັບບັບຕິດສະມາ ແລະພວກເຮົາສາມາດຮັກສາການປົດບາບຂອງພວກເຮົາໄວ້ໄດ້ ຖ້າວ່າພວກເຮົາດຳລົງຊີວິດຢ່າງຖືກຕ້ອງ.

“ເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ເປັນເຈົ້າຢ່າວ, ເຈົ້າໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນປະໂລຫິດ. ທຳອິດ, ເຈົ້າໄດ້ຮັບຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ ແລະຖືກເລື່ອນຂຶ້ນຕາມລຳດັບ ໂດຍຜ່ານຕຳແໜ່ງເຈົ້າໜ້າທີ່ແຕ່ລະຂັ້ນ ເຊັ່ນ—ນັກຄະນາຍົກ, ນາຍຄູ, ແລະ ປະໂລຫິດ. ແລ້ວວັນເວລາໄດ້ມາເຖິງ ເມື່ອເຈົ້າມີຄຳຄວນພໍ ເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບ ຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກ. ຖານະປະໂລຫິດນັ້ນ ເປັນຖານະ ປະໂລຫິດທີ່ສູງກວ່າ ທີ່ຖືວ່າເປັນຖານະປະໂລຫິດທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດຕາມລຳດັບ ຂອງພະເຈົ້າ, ຫລືເປັນຖານະປະໂລຫິດທີ່ສັກສິດຕາມລຳດັບຂອງພະບຸດ ຂອງພະເຈົ້າ. (ເບິ່ງ ແອລມາ 13:18 ແລະ ຣີລາມັນ 8:18.) ເຈົ້າໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງ ເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່ໃນຖານະປະໂລຫິດ. ປະຈຸບັນນີ້ ເຈົ້າເປັນແອວເດີ.

“ພວກເຈົ້າທັງສອງໄດ້ຮັບຂອງປະທານສັກສິດແລ້ວ. ໃນຂອງປະທານ ສັກສິດນັ້ນ ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຂອງພະລາດຊະທານແຫ່ງຄວາມສາມາດ ນິລັນດອນ. ແຕ່ທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ ໃນກໍລະນີໜຶ່ງອີກແມ່ນ ເປັນສິ່ງທີ່ຕຽມ ພວກເຈົ້າຕໍ່ແທ່ນບູຊາ ເພື່ອຈະໄດ້ຜະນຶກເຂົ້າກັນເປັນສາມິດພັນລະຍາສຳລັບ ການເວລາແລະສຳລັບຊີວິດນິລັນດອນ. ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນ ຄອບຄົວໜຶ່ງ, ມີອິດສະລະທີ່ຈະສ້າງຊີວິດ, ມີໂອກາດທີ່ຈະນຳລູກໆມາສູ່ໂລກ ໂດຍຜ່ານການອຸທິດແລະການເສຍສະລະ ເພື່ອລ້ຽງດູພວກເຂົາ ແລະເບິ່ງແຍງ ພວກເຂົາໃຫ້ປອດໄພຢູ່ໃນໂລກນີ້; ເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນພວກເຂົາມາປ່ອນນີ້ໃນວັນ ໃດວັນໜຶ່ງ ດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ມາ ເພື່ອປະກອບສ່ວນໃນພິທີການຂອງ ພະວິຫານອັນສັກສິດນີ້.

“ພວກເຈົ້າມາປ່ອນນີ້ດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ ແລະພວກເຈົ້າໄດ້ຖືກຕັດສິນວ່າ ເປັນຜູ້ທີ່ມີຄຳຄວນ. ການຮ່ວມຊີວິດນີ້ ແມ່ນການຜະນຶກໂດຍພະວິນຍານ ອັນສັກສິດແຫ່ງຄຳສັນຍາ.”

ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ ພະອົງຈະສົ່ງພະຜູ້ປອບ ໂຍນອີກອົງໜຶ່ງ ມາໃຫ້ເຮົາ ຜູ້ເປັນເພື່ອນຂອງພະອົງ ເພື່ອວ່າພະຜູ້ປອບ ໂຍນຈະໄດ້ສະຖິດ ຢູ່ໃນໃຈຂອງເຮົາ. ພະຜູ້ປອບ ໂຍນອົງນີ້ ເປັນພະວິນຍານອັນສັກສິດ ແຫ່ງຄຳສັນຍາ ເຊິ່ງເປັນອົງດຽວກັນກັບທີ່ພະອົງໄດ້ສັນຍາກັບສາກຸນຸດ ຂອງພະອົງ ດັ່ງມີບັນທຶກໄວ້ຢູ່ໃນປະຈັກພະຍານຂອງໂປຣັນ.

ພະຜູ້ປອບ ໂຍນອົງນີ້ຄື ຄຳສັນຍາແຫ່ງຊີວິດນິລັນດອນ ເຊິ່ງພະອົງ
ປະທານໃຫ້ແກ່ເຮົາ ນັ້ນຄື ລັດສະໝີພາບຂອງອານາຈັກຊຸ້ມສູງ (see D&C
88:3-4).

“ທີ່ຈະຮັບເອົາກັນແລະກັນໃນພັນທະສັນຍາຂອງການແຕ່ງງານ ເປັນໜ້າທີ່
ຮັບຜິດຊອບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ເປັນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຈະຕ້ອງແບກຫາບເອົາພອນຂອງມັນ
ທີ່ບໍ່ສາມາດຈະວັດແທກໄດ້.”

ເຈົ້າສາວແລະເຈົ້າບ່າວ ອາດມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຫລາຍໃນພິທີການແຕ່ງງານ
ຂອງເຂົາເຈົ້າ ຈົນວ່າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຟັງພິທີໄດ້ຢ່າງຕັ້ງໃຈ—ພວກເຂົາອາດ
ຈະບໍ່ໄດ້ຍິນບັນດາຄຳຂອງພິທີການຜະນິກ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຮົາບໍ່ສາມາດ
ເວົ້າຄຳເຫລົ່ານັ້ນຄົນໄດ້ຢູ່ນອກພະວິຫານກໍຕາມ, ແຕ່ເຮົາກໍສາມາດກັບໄປ
ຮ່ວມພິທີແຕ່ງງານຂອງຄົນອື່ນໄດ້. ມັນແມ່ນນ້ຳພະໄທອັນກວ້າງຂວາງຂອງ
ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເຮົາເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້. ໃນໂອກາດເຊັ່ນນັ້ນ, ເມື່ອເຮົາ
ບໍ່ໄດ້ແມ່ນບຸກຄົນທີ່ແຕ່ງງານ, ເຮົາຈະສາມາດຟັງຄຳເວົ້າຂອງພິທີການ
ຢ່າງຕັ້ງໃຈໄດ້. ໃນທຳນອງດຽວກັນນີ້ ໂດຍການກັບຄືນໄປເລື້ອຍໆ ເພື່ອ
ກະທຳພິທີແທນຜູ້ທີ່ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ, ຈະຊ່ວຍເຮົາໃຫ້ຄິດຄືນເຖິງປະສົບການ
ຂອງພິທີຮັບຂອງປະທານຂອງເຮົາເອງ.

ຖ້າທ່ານໄດ້ແຕ່ງງານຕາມກົດໝາຍບ້ານເມືອງມາກ່ອນແລ້ວ, ໃນຕອນນີ້
ທ່ານອາດຈະຢາກຜະນິກເຂົ້າກັນຊົ່ວນິລັນດອນ ແລະຖ້າທ່ານມີລູກ, ໃຫ້ທ່ານ
ຜະນິກເຂົ້າເຂົ້າກັບທ່ານເປັນຄອບຄົວນິລັນດອນ. ຖ້າທ່ານມີຄວາມເໝາະ
ສົມສຳລັບພິທີນີ້, ມັນຈະເປັນສິດທິພິເສດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບທ່ານ ທີ່ຈະໄດ້
ຮັບພອນນີ້.

ແຕ່ງຕົວໃນຊຸດສີຂາວ

ເວລາເຮົາໄປເຮັດພິທີການໃນພະວິຫານ ເຮົາຈະແຕ່ງຕົວດ້ວຍເຄື່ອງນຸ່ງ
ສີຂາວ. ເຄື່ອງນຸ່ງເຫລົ່ານີ້ ເປັນສັນຍາລັກຂອງຄວາມບໍລິສຸດແລະຂອງການ
ມີຄ່າຄວນແລະຂອງຄວາມສະອາດ.

ເມື່ອເຂົ້າໄປໃນພະວິຫານແລ້ວ ທ່ານຈະປ່ຽນເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ທ່ານນຸ່ງມາ
ແລ້ວໃສ່ເຄື່ອງນຸ່ງສີຂາວຂອງພະວິຫານແທນ. ການປ່ຽນເຄື່ອງນຸ່ງນີ້ ຄວນໄປ

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး၏အိမ်ရာ၊ ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ကြီးဌာန

ປ່ຽນຢູ່ທີ່ຫ້ອງປ່ຽນເຄື່ອງ ເຊິ່ງແຕ່ລະຫ້ອງຈະມີກະແຈລົ້ມ ແລະເປັນຫ້ອງ
ປ່ຽນຂອງໃຜລາວເປັນສ່ວນຕົວ. ຢູ່ໃນພະວິຫານ, ຜູ້ຄົນຈະຕ້ອງແຕ່ງຕົວຢ່າງ
ສຸພາບຮຽບຮ້ອຍ. ດັ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ເອົາເຄື່ອງນຸ່ງເກັບໄວ້ໃນຫ້ອງລົ້ມ ທ່ານກໍ
ຄວນປະຄວາມຫ່ວງໄຍແລະຄວາມກັງວົນ ແລະຄວາມຄິດຫຍຸ້ງເຫຍືອງ
ຂອງທ່ານໄວ້ປ່ອນນັ້ນເຊັ່ນກັນ. ເມື່ອທ່ານກ້າວຂາອອກຈາກຫ້ອງປ່ຽນເຄື່ອງ
ອັນແຄບໆສ່ວນຕົວຂອງທ່ານດ້ວຍຂຸດສີຂາວ ທ່ານຈະຮູ້ສຶກວ່າ ທ່ານເປັນອັນ
ໜຶ່ງອັນດຽວ ແລະມີຄວາມສະເໝີພາບກັບຄົນອື່ນໆ ເພາະທຸກໆຄົນທີ່ຢູ່
ອ້ອມຂ້າງທ່ານ ກໍໄດ້ນຸ່ງຂຸດສີຂາວຄືທ່ານ.

ຖ້າທ່ານຕຽມໄປພະວິຫານເປັນຄັ້ງທຳອິດ, ໃຫ້ປຶກສານຳອະທິການຂອງ
ທ່ານກ່ອນ. ເມື່ອອະທິການອອກໃບຮັບຮອງໃຫ້ທ່ານ, ເພິ່ນຈະບອກໃຫ້ທ່ານ
ຮູ້ວ່າ ທ່ານຈະຕ້ອງນຸ່ງຖືແບບໃດ ແລະສິ່ງໃດແດ່ທີ່ທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງມີ.
ທ່ານບໍ່ຕ້ອງເປັນຫ່ວງເລື່ອງການຊອກຫາເຄື່ອງນຸ່ງເຫລົ່ານີ້. ທ່ານສາມາດ
ຊື້ມັນໄດ້ຕາມປ່ອນບໍລິການຈຳໜ່າຍເຄື່ອງນຸ່ງສຳລັບພະວິຫານຂອງ
ສາດສະໜາຈັກ ຫລືເຊົ່າມັນໄດ້ໃນພະວິຫານຢູ່ບາງປ່ອນ. ຄ່າເຊົ່ານັ້ນບໍ່ແພງ
ເປັນພຽງແຕ່ຄ່າເອົາໄປໃຊ້ຈ່າຍໃນການຊຸກລິດເຄື່ອງນຸ່ງເຫລົ່ານັ້ນ. ເຄື່ອງນຸ່ງ
ພະວິຫານ ຈະບໍ່ມີໃຫ້ເຊົ່າຢູ່ໃນພະວິຫານແຫ່ງນ້ອຍຕ່າງໆ.

ດັ່ງດຽວກັບພິທີອື່ນໆ ແລະພິທີການໃນພະວິຫານ, ເມື່ອຢູ່ນອກພະວິຫານ
ເຮົາບໍ່ຄວນເວົ້າຫລາຍກ່ຽວກັບເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ເຮົານຸ່ງຢູ່ໃນພະວິຫານ. ເຮົາພຽງ
ແຕ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມັນເປັນສັນຍາລັກ ທີ່ມີຄວາມໝາຍຫລາຍເໝືອນດັ່ງ
ບັນດາພິທີການຕ່າງໆ.

ມັນແມ່ນເຄື່ອງໝາຍຂອງຄວາມຄາລະວະແລະຄວາມເຄົາລົບນັບຖື
ເມື່ອສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກໄດ້ໄປປ່ຽນຢາມພະວິຫານ, ໄດ້ແຕ່ງຕົວ
ໃນທາງທີ່ຕົນຈະບໍ່ອິດອັດໃຈໃນທີ່ປະທັບຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ໃຫ້ສົມມຸດ
ຈັກບົດໜຶ່ງວ່າ ຕົວທ່ານເອງໄດ້ຖືກເຊື່ອເຊີນໄປເປັນແຂກໃນບ້ານຂອງຜູ້ນຳ
ທີ່ສຳຄັນແລະໜ້າເຄົາລົບນັບຖືຄົນໜຶ່ງ. ທ່ານຖືກແນະນຳວ່າ ທ່ານຈະໄດ້
ພົບປະສົງສັນກັບບັນດາແຂກຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບເຊີນເໝືອນກັນກັບທ່ານ. ບັດເຊີນນີ້
ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອເຊີນທ່ານມີຄວາມນັບຖືທ່ານເປັນຢ່າງສູງ.
ທ່ານເຂົ້າໃຈວ່າ ຄົນອື່ນໆບາງຄົນກໍຢາກໄດ້ບັດເຊີນນັ້ນຫລາຍຄືກັນ,
ແຕ່ຍ້ອນເຫດຜົນໃດເຫດຜົນໜຶ່ງ ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບການເຊື່ອເຊີນ ແລະສະນັ້ນ

ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງໄປຮ່ວມບໍ່ໄດ້. ໃນໂອກາດເຊັ່ນນັ້ນ ທ່ານຄົງຈະບໍ່ ນຸ່ງເຄື່ອງທຳມະຊາດ
ທີ່ເກົ່າໆໄປ ຫລືນຸ່ງເຄື່ອງປານວ່າຈະໄປທ່ຽວ. ໃນໂອກາດເຊັ່ນນັ້ນ ຄົງບໍ່ມີ
ຜູ້ຊາຍຄົນໃດຈະໄປໂດຍບໍ່ໄດ້ແຖໜວດກ່ອນ ຫລືຜູ້ຍິງຄົນໃດຈະໄປໂດຍບໍ່ໄດ້
ຫວິຕິມກ່ອນ.

ຄົນຜູ້ມີກຽດແລະມີການສຶກສາດີ ເມື່ອໄດ້ຮັບບັດເຊີນທີ່ຈະໄປງານເຕົ້າໂຮມ
ທີ່ສຳຄັນ, ມັກຈະຖາມວ່າ ຄວນແຕ່ງຕົວແບບໃດຈຶ່ງຈະເໝາະສົມ. ທ່ານເດ,
ຈະບໍ່ຕຽມຢ່າງລະມັດລະວັງບໍ່ສຳລັບ ໂອກາດອັນພິເສດເຊັ່ນນີ້? ທ່ານອາດ
ຈະຊື່ເຄື່ອງນຸ່ງໃໝ່ ເພື່ອຫວັງວ່າ ການປາກົດຕົວຂອງທ່ານຈະເໝາະສົມກັບ
ງານທີ່ຫລູຫລາເຊັ່ນນັ້ນ.

ທ່ານຍັງຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ແລະພັບລິດເຄື່ອງນຸ່ງຂອງທ່ານເປັນຢ່າງດີ
ນຳອີກ. ທ່ານຈະຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍໃຈຖ້າທ່ານແຕ່ງຕົວບໍ່ເໝາະສົມ.

ໂອກາດທີ່ຈະໄປຢ້ຽມຢາມພະວິຫານກໍສຳຄັນເທົ່າໆກັບການເຊື່ອເຊີນນັ້ນ.

ມີແຕ່ໂອກາດດຽວທີ່ສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກສາມາດເຂົ້າໄປໃນ
ພະວິຫານໄດ້ ໃນຂຸດເສື້ອຜ້າທຳມະດາແບບທາງນອກ ແຜ່ນຕອນໄປຮ່ວມ
ພິທີການແຕ່ງງານເທົ່ານັ້ນ. ໃນກໍລະນີນີ້ ຜູ້ຄົນມີແຕ່ຈະປົດເກີບອອກເທົ່ານັ້ນ
ແລະອາດຈະໃສ່ຖົງຕີນຫລືເກີບສີຂາວຂອງພະວິຫານແທນ. ຫລາຍປີ
ຜ່ານມາແລ້ວ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂຸນຜູ້ໃຫຍ່ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດເຊັ່ນນີ້ ເພື່ອໃຫ້ຄວາມ
ສະດວກສະບາຍແກ່ບັນດາສະມາຊິກຂອງຄອບຄົວ ແລະບັນດາເພື່ອນຝູງ
ຜູ້ບໍ່ໄດ້ໄປຮ່ວມພິທີຮັບຂອງປະທານສັກສິດກ່ອນໜ້າພິທີແຕ່ງງານ.

ເຈົ້າສາວແລະເຈົ້າບ່າວຈະເຂົ້າໄປໃນພະວິຫານ ເພື່ອແຕ່ງງານສຳລັບ
ການເວລາແລະຊົ່ວນິລັນດອນ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ເຈົ້າສາວຈະໃສ່ຊຸດສີຂາວແຂນຍາວ,
ໃນຮູບແບບແລະເນື້ອຜ້າທີ່ຮຽບຮ້ອຍ, ແລະປາດສະຈາກການປະດັບປະດາ
ຢ່າງຫລູຫລາ. ເຈົ້າບ່າວກໍຈະໃສ່ຊຸດສີຂາວຄືກັນ. ພວກອ້າຍນ້ອງຜູ້ມາເປັນ
ພະຍານການແຕ່ງງານໃນພະວິຫານ ຈະບໍ່ໃສ່ຊຸດທັກຊີໂດ (ຊຸດຊະນິດ
ເສື້ອມີຫາງ).

ເຮົາຈະງົດແລະຈະເສຍໃຈເລັກນ້ອຍເມື່ອເຮົາໄປພະວິຫານ ແລະເຫັນ
ບາງຄົນທີ່ມາຮ່ວມການແຕ່ງງານ ຫລືມາເຮັດພິທີການໃນພະວິຫານແຕ່ງຕົວ
ເໝືອນກັບວ່າຈະໄປກິນເຂົ້າປາ ຫລືຈະໄປເບິ່ງກິລາ.

ຫ້ອງອານາຈັກຂຶ້ງສູງ, ພະວິຫານ ໂປໂວ ຢູຫາ

ສິດທິພິເສດທີ່ຈະເຂົ້າໄປພະວິຫານ ແມ່ນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮົາເຮັດໃຫ້ດີ
ຫລາຍກວ່ານັ້ນ. ມັນຈະເປັນສິ່ງພິພິດພິດທີ່ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເມື່ອເຮົາໄດ້
ອາບນ້ຳແລະນຸ່ງເຄື່ອງທີ່ສະອາດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະເປັນເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມີ
ລາຄາບໍ່ແພງກໍຕາມ. ເຮົາຄວນແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ສຸພາບຄືກັນກັບຕອນໄປໂບດ
ຫລືໄປງານລ້ຽງທີ່ມີກຽດ.

ບາງຄັ້ງກໍມີຜູ້ທີ່ມາຮ່ວມການແຕ່ງງານ ຜູ້ທີ່ເຫັນໄດ້ຊຸດແຈ້ງວ່າ ເຂົາບໍ່ມີ
ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄຳແນະນຳຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ ທີ່ໄດ້ແນະນຳ
ກ່ຽວກັບການແຕ່ງກາຍຢ່າງຮຽບຮ້ອຍ ກ່ຽວກັບການເອົາໃຈໃສ່ທີ່ຈະບໍ່
ເອົາແບບຢ່າງທາງໂລກ ເຊິ່ງມີການແຕ່ງກາຍດ້ວຍແບບທີ່ແປກທີ່ສຸດ,
ຜົມກໍຍາວ ແລະກໍມີຊິງແປກ, ແລະອື່ນໆ. ພວກເຮົາແປກໃຈ ເມື່ອເຫັນບາງຄົນ
ຜູ້ທີ່ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ສາມາດໄປພະວິຫານໄດ້ ແລ້ວເປັນຫຍັງ ຈິ່ງບໍ່ສະຫລາດ
ພໍທີ່ຈະຮູ້ວ່າພະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ພິພິດພິດທີ່ສະແດງອອກມາຢ່າງເຫັນໄດ້ຊຸດ
ແຈ້ງວ່າ ເຂົາມີຍົມແລະຕິດຕາມແນວທາງຂອງໂລກ.

ສະມາຊິກບາງຄົນທີ່ມີໃບຮັບຮອງເຂົ້າພະວິຫານຄິດແນວໃດຈິ່ງຍັງແຕ່ງ
ຕົວມາພະວິຫານ ແບບບໍ່ສຸພາບ ຫລືຕາມແບບຂອງໂລກຢູ່? ບາງຄົນ
ຄິດແນວໃດຈິ່ງຍັງເຮັດຜົມແບບບໍ່ຮຽບຮ້ອຍແລະບໍ່ສົມກັບຄວາມມີກຽດເລີຍ?

ເມື່ອທ່ານມີໂອກາດໄປພະວິຫານ ເພື່ອປະກອບສ່ວນທາງພິທີການ
ໃນພະວິຫານ ຫລືໄປຮ່ວມພິທີການຜະນຶກ, ຈິ່ງຈຳເປັນວ່າທ່ານຢູ່ໃສ. ທ່ານເປັນ
ແຂກໃນບ້ານຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ທ່ານຄວນແຕ່ງຕັ້ງແຕ່ງກາຍ ໃນທາງທີ່ທ່ານ
ຈະຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈ ຖ້າພະອົງເຈົ້າ ຜູ້ເປັນເຈົ້າພາບມາປາກົດ.

ສຳລັບຜູ້ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມແລະແປງປັນໃນພອນແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດ
ຄວນປົກປິດກາຍດ້ວຍອາບອນ ດັ່ງທີ່ໄດ້ເປີດເຜີຍຕໍ່ສາດສະດາໂຢເຊັບ ສະມິດ
ໃນເວລາທີ່ເພິ່ນໄດ້ຮັບພິທີການແຫ່ງຂອງປະທານສັກສິດ.

ສະມາຊິກຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພິທີການທາງພະວິຫານແລ້ວ ຫລັງຈາກນັ້ນ ຈະຕ້ອງ
ໄດ້ໃສ່ເສື້ອຜ້າພິເສດ ຫລືເຄື່ອງຊ້ອນໃນພິເສດ (ພາສາອັງກິດເອີ້ນວ່າ ກາເມັ້ນ).
ກາເມັ້ນນີ້ແມ່ນມາຈາກສາດສະໜາຈັກຂອງພວກເຮົາ—ແລະມັນກໍມີຂາຍ
ທົ່ວໄປໃນໂລກຕາມສູນຈຳໜ່າຍຂອງສາດສະໜາຈັກ.

ກາເມັ່ນເປັນສັນຍາລັກໃຫ້ແກ່ພັນທະສັນຍາອັນສັກສິດ. ມັນເຕືອນເຮົາເຖິງ
ການແຕ່ງກາຍແບບສຸພາບ ແລະມັນໄດ້ເປັນສິ່ງກຳບັງແລະປົກປ້ອງຜູ້ທີ່
ນຸ່ງມັນ.

ການໃສ່ກາເມັ່ນບໍ່ໄດ້ຫ້າມປາມສະມາຊິກບໍ່ໃຫ້ນຸ່ງເຄື່ອງທີ່ທັນສະໄໝ
ເຊິ່ງນິຍົມກັນທົ່ວໄປໃນໂລກ. ມີແຕ່ເຄື່ອງນຸ່ງແບບເປີດແປນແລະບໍ່ສຸພາບ
ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຂັດກັບການໃສ່ກາເມັ່ນ. ສະມາຊິກທຸກຄົນຂອງສາດສະໜາຈັກ
ບໍ່ວ່າຍິງຫລືຊາຍ ບໍ່ວ່າຈະສາມາດໄປພະວິຫານຫລືບໍ່ສາມາດໄປ ກໍຄວນ
ແຕ່ງກາຍໃຫ້ເໝາະສົມ ແລະຫລີກລ້ຽງຈາກການນຸ່ງຖືແບບເປີດແປນ.

ອາດມີບາງເທື່ອທີ່ສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຜູ້ໄດ້ຮັບຂອງປະທານ
ສັກສິດແລ້ວ ຈະຖືກຖາມກ່ຽວກັບກາເມັ່ນຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ມີເທື່ອໜຶ່ງ ຊາຍຄົນໜຶ່ງ ໄດ້ຖືກເຊີນໄປເວົ້າໃນສະຖາບັນ ແລະກອງເສນາ
ທີ່ການຂອງໂຮງຮຽນຝຶກຊ້ອມອະນຸສາດສະໜາຈານຂອງທະຫານເຮືອ
ຢູ່ເມືອງນິວເອດ, ລັດໂລດ ໄອແລນ. ຜູ້ໄປຝັງແມ່ນຮວມທັງພັນທະຫານຊັ້ນສູງ
ດ້ານອານຸສາດສະໜາຈານທະຫານເຮືອ ຈາກສາດສະໜາກາໂຕລິກ,
ໂປແຕສະຕັງ, ແລະ ຢິວ.

ເມື່ອເຖິງເວລາຖາມແລະຕອບ, ຄຸນພໍ່ຄົນໜຶ່ງໄດ້ຖາມວ່າ, “ທ່ານສາມາດ
ບອກ ພວກເຮົາໄດ້ບໍ່ໃນບາງຢ່າງ ກ່ຽວກັບເຄື່ອງຊ້ອນໃນພິເສດທີ່ທະຫານ
ຄົນມີມືອນບາງຄົນນຸ່ງ?” ຄວາມໝາຍມີຢູ່ວ່າ ລາວຢາກຮູ້ວ່າ “ເປັນຫຍັງ
ທ່ານຈຶ່ງນຸ່ງມັນ? ມັນບໍ່ແປກບໍ່? ມັນສືບເຮັດໃຫ້ມີບັນຫາບໍ່?”

ຕໍ່ຄຸນພໍ່ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການຄຳຕອບນັ້ນ ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ຕອບລາວດ້ວຍການຖາມ
ຄືນວ່າ: “ທ່ານເປັນຕົວແທນຂອງສາດສະໜາໃດ?” ຄຸນພໍ່ຄົນນັ້ນກໍບອກວ່າ
ເປັນມາຈາກສາດສະໜາໂປແຕສະຕັງ.

ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເວົ້າວ່າ: ໃນຊີວິດສາມັນຊົນ ແລະດັ່ງດຽວກັນໃນເວລາ
ດຳເນີນກອງປະຊຸມຂອງທະຫານ ທ່ານກໍໄດ້ໃສ່ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພະ, ບໍ່ແມ່ນບໍ່?
ຄຸນພໍ່ຄົນນັ້ນຕອບວ່າ ແມ່ນແລ້ວ.

ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເວົ້າຕໍ່ວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ມັນຄົງມີຄວາມໝາຍສຳຄັນ
ບາງຢ່າງຕໍ່ທ່ານ ແລະໃຫ້ທ່ານແຕກຕ່າງຈາກຄົນອື່ນໆທີ່ມາຊຸມນຸມຢູ່ໃນ
ໂບດຂອງທ່ານ. ມັນເປັນເຄື່ອງແບບຂອງທ່ານ ທີ່ໃຊ້ໃນການປະຕິບັດ
ສາດສະໜາກິດ. ພ້ອມນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ມັນມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍ

ທີ່ສຸດຕໍ່ທ່ານ. ມັນເປັນສິ່ງເຕືອນທ່ານໃຫ້ຮູ້ວ່າ ທ່ານເປັນໃຜ ແລະເຕືອນທ່ານ ໃຫ້ເຖິງໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງທ່ານ ແລະພັນທະສັນຍາຂອງທ່ານ. ມັນຍັງ ເຕືອນທ່ານສະເໝີວ່າ ທ່ານເປັນຄຸນພໍ່ ແລະທ່ານກໍຖືທ່ານເອງວ່າ ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ ຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະທ່ານກໍມີຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດ ໃນທາງ ທີ່ມີຄ່າຄວນຕໍ່ໜ້າທີ່ຂອງທ່ານ.”

ແລ້ວຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ກ່າວຕໍ່ເຂົາເຈົ້າວ່າ: ພວກທ່ານຄວນເຂົ້າໃຈຢ່າງນ້ອຍ ເຫດຜົນໜຶ່ງ ວ່າເປັນຫຍັງຊາວສິດທິຊົນຍຸກສຸດທ້າຍ ຈຶ່ງມີການຜູກມັດຈິດໃຈ ຕົນເອງຢ່າງເລິກຊຶ່ງກ່ຽວກັບກາເມັນຂອງພວກເຂົາ. ຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ໃຫຍ່ ຫລວງລະຫວ່າງສາດສະໜາຈັກຂອງພວກທ່ານແລະຂອງພວກເຮົາ ແມ່ນ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ມີຄຸນພໍ່ອາຊີບດັ່ງທີ່ພວກທ່ານມີ. ໂບດຂອງພວກເຮົາແຕ່ລະແຫ່ງ ຈະມີຜູ້ນຳສະເພາະໃນທ້ອງຖິ່ນຂອງໃຜມັນ. ພວກຜູ້ນຳເຫລົ່ານັ້ນເປັນຄົນ ສາມັນຫົວໄປ ທີ່ມີອາຊີບຫລາຍແບບຕ່າງກັນ. ເຖິງແນວໃດກໍດີ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນປະໂລຫິດ. ເຂົາເຈົ້າມີໜ້າທີ່ຕ່າງໆໃນຖານະປະໂລຫິດ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ນຳພາໃນຕຳແໜ່ງຕ່າງໆ ເຊັ່ນ ເປັນປະທານ, ເປັນຜູ້ປົກສາ, ແລະເປັນຜູ້ນຳໃນໂຄງການຕ່າງໆ. ພວກຜູ້ຍິງກໍຄືກັນ, ກໍໄດ້ ແບ່ງປັນຮັບຜິດຊອບໃນໜ້າທີ່ຕ່າງໆ. ຜູ້ຊາຍທີ່ເປັນຫົວໜ້າກອງປະຊຸມໃນ ວັນອາທິດ ແມ່ນອະທິການ ເດີນອາດຈະໄປເຮັດວຽກໃນວັນຈັນ. ອະທິການ ບາງຄົນອາດເປັນຜູ້ສັ່ງຈິດໝາຍ, ບາງຄົນອາດເປັນພະນັກງານຕາມ ຫ້ອງການຕ່າງໆ, ບາງຄົນອາດເປັນພ່ນາ, ບາງຄົນອາດເປັນທ່ານໝໍ, ແລະບາງຄົນອາດເປັນນັກບິນ ຫລືເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່ທະຫານເຮືອ. ຕາມການ ຮັບຮູ້ຂອງພວກເຮົາ, ເຂົາເຈົ້າກໍເປັນຜູ້ປະກາດພະທຳຄົນໜຶ່ງດັ່ງທີ່ພວກທ່ານ ເປັນ. ເຂົາເຈົ້າກໍເປັນທີ່ຮັບຮູ້ໂດຍທາງຝ່າຍລັດຖະບານສ່ວນຫລາຍຄືກັນ. ພວກເຮົາກໍໄດ້ຮັບພອນຈາກເຄື່ອງນຸ່ງພິເສດນີ້ ດັ່ງດຽວກັບທ່ານທີ່ໄດ້ຮັບພອນ ຈາກຂຸດຄຸນພໍ່ນັ້ນ. ຄວາມແຕກຕ່າງກໍມີຢູ່ວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ນຸ່ງມັນຢູ່ຂ້າງໃນ ຂອງເຄື່ອງນຸ່ງເຮົາ ເພາະວ່າພວກເຮົາມີວຽກເຮັດງານທຳທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ນອກເໜືອໄປຈາກການຮັບໃຊ້ໃນສາດສະໜາຈັກ. ສິ່ງສັກສິດເຫລົ່ານີ້ ພວກເຮົາບໍ່ຢາກສະແດງໃຫ້ຊາວໂລກເຫັນ.”

ແລ້ວ ເພິ່ນກໍອະທິບາຍຕໍ່ໄປວ່າ ມັນມີຄວາມໝາຍບາງຢ່າງທາງວິນຍານ ທີ່ເລິກຊຶ່ງໄປກວ່ານັ້ນອີກ ເຊິ່ງຕິດຕໍ່ການໃສ່ກາເມັນພວກນີ້ໃສ່ກັບພັນທະ

ສັນຍາທີ່ໄດ້ກະທຳກັນໃນພະວິຫານ. ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ມັນບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະ
ສັນທະນາໃນເລື່ອງນີ້—ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າຊື່ອີກວ່າ ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນຄວາມລັບ
ແຕ່ເພາະວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ສັກສິດ.

ກາເມັ່ນທີ່ຫຼົ່ມຮ່າງກາຍຂອງເຮົາ ເປັນພາບແລະເປັນສິ່ງຈັບບາຍໄດ້
ທີ່ເຕືອນເຮົາຕໍ່ພັນທະສັນຍາເຫລົ່ານີ້. ຕໍ່ບັນດາສະມາຊິກສ່ວນຫລາຍຂອງ
ສາດສະໜາຈັກ ກາເມັ່ນໄດ້ເປັນສິ່ງປ້ອງກັນ ເມື່ອຜູ້ທີ່ສວມໃສ່ມັນໄດ້
ປະເຊີນກັບການລ່ວງ. ນອກເໜືອຈາກສິ່ງອື່ນແລ້ວ ມັນຍັງເປັນສັນຍາລັກ
ຂອງການມີຄວາມເຄົາລົບຢ່າງສູງຕໍ່ກົດຂອງພະເຈົ້າ—ເຊິ່ງຮວມທັງກົດທາງ
ສິນທຳນຳອີກ.

ອຳນາດທີ່ຈະຜະນິກ

ຖ້າເຮົາຢາກເຂົ້າໃຈເຖິງປະຫວັດສາດແລະຄຳສອນຂອງວຽກງານທາງ
ພະວິຫານ ກ່ອນອື່ນໝົດ ເຮົາຈະຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ ແມ່ນຫຍັງຄືອຳນາດຂອງ
ການຜະນິກ. ເຮົາຕ້ອງຫລົງເຫັນຢ່າງໜ້ອຍສຳໃດສຳໜຶ່ງວ່າ ເປັນຫຍັງ
ຂໍ້ກະແຈແຈຫ່ວງອຳນາດທີ່ໃຫ້ໃຊ້ອຳນາດຂອງການຜະນິກຈຶ່ງສຳຄັນຫລາຍແທ້.

ປະມານເກົ່າຮ້ອຍປີກ່ອນພະຄິດມາກຳເນີດ, ສາດສະດາເອລີຢາໄດ້ໄປຍັງ
ສານຂອງກະສັດອິດສະລາເອນ. ເພິ່ນມີອຳນາດອັນສັກສິດ ຄືອຳນາດຂອງ
ການຜະນິກ.

ເອລີຢາໄດ້ປະຕິບັດສາດສະໜາກົດຂອງເພິ່ນ, ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງແລະເຈີມເອລີຊາ
ຜູ້ຈະຮັບຕຳແໜ່ງແທນເພິ່ນ, ແລະແລ້ວ-ແລະນີ້ສຳຄັນຫລາຍ-ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຕາຍ.
ເໝືອນດັ່ງໂມເຊທີ່ມີຊີວິດກ່ອນເພິ່ນ, ເພິ່ນໄດ້ໄປສະຫວັນທັງເປັນ.

ຫລັງຈາກນັ້ນ, ຊື່ຂອງເພິ່ນໄດ້ກ່າວເຖິງພຽງຄັ້ງດຽວຢູ່ໃນພະຄຳພີເດີມ
ຢູ່ໃນຂໍ້ທີສອງກ່ອນຂໍ້ສຸດທ້າຍ ຢູ່ໃນພະທຳເຫລັ້ມສຸດທ້າຍຂອງພະຄຳພີເດີມ.
ຢູ່ບ່ອນນີ້ ມາລາກີໄດ້ພະຍາກອນວ່າ ເອລີຢາ ຈະກັບຄືນມາ ແລະເພິ່ນຈະ
“ນຳພໍ້ກັບລູກມາພົບກັນອີກ,” ບໍ່ດົງນັ້ນ ແຜ່ນດິນໂລກຈະຖືກທຳລາຍ.
(ເບິ່ງ ມາລາກີ 4:5-6.)

ຫ້ອງອານາຈັກຂັງສູງ, ພະວິຫານ ເຊົາລັກ

ຕໍ່ມາ ພະເຢຊູໄດ້ໄປຍັງໝູ່ບ້ານໃກ້ຂົງເຂດກາຍຊາເລຍແຫ່ງຟິລິບປິ
ພະອົງຖາມພວກສາວົກຂອງຕົນວ່າ, “ຄົນທັງຫລາຍເວົ້າກັນວ່າບຸດມະນຸດ
ເປັນໃດ.”

ແລະເຂົາຕອບວ່າ, “ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ທ່ານເປັນ ໂຢຮັນບັບຕິດ.
ຄົນອື່ນເວົ້າວ່າ ທ່ານເປັນເອລີຢາ ສ່ວນຄົນອື່ນອີກເວົ້າວ່າ ທ່ານເປັນ
ເຢເລມີຢາ ຫລືເປັນຜູ້ປະກາດພະຄຳຄົນໜຶ່ງ ໃນບັນດາຜູ້ປະກາດພະຄຳ.”

ພະອົງຖາມເຂົາວ່າ, “ແລ້ວພວກທ່ານເດວ່າເຮົາເປັນໃຜ?”

ຊີໂມນເປໂຕຕອບວ່າ, “ທ່ານເປັນພະເມຊີອາ ພະບຸດຂອງພະເຈົ້າອົງ
ຊົງຊີວິດຢູ່”

ພະເຢຊູກ່າວກັບເປໂຕວ່າ, “ຊີໂມນລູກຂອງ ໂຢຮັນເອີຍ, ເຈົ້າກໍເປັນສຸກ
ເພາະບໍ່ແມ່ນມະນຸດທີ່ເປີດເຜີຍຄວາມຈິງນີ້ໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ ແຕ່ແມ່ນພະບິດາ
ຂອງເຮົາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ.

“ຈົ່ງຊັ້ນແຫລະ ເຮົາຈົ່ງບອກເຈົ້າວ່າເຈົ້າຄິເປໂຕ ແລະເທິງຫີນກ້ອນນີ້
ເຮົາຈະສ້າງຄິດສະຕະຈັກຂອງເຮົາ ແລະແມ່ນແຕ່ຄວາມຕາຍກໍຈະເອົາ
ຊະນະຄິດສະຕະຈັກບໍ່ໄດ້ຕະຫລອດໄປ.

“ເຮົາຈະມອບຂໍ້ກະແຈແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນໃຫ້ເຈົ້າ; ສິ່ງໃດທີ່
ພວກເຈົ້າຫ້າມເທິງແຜ່ນດິນ ໂລກນີ້ ສິ່ງນັ້ນຈະຖືກຫ້າມໃນສະຫວັນ
ແລະສິ່ງໃດທີ່ພວກເຈົ້າອະນຸມັດເທິງແຜ່ນດິນ ໂລກນີ້ ສິ່ງນັ້ນຈະຖືກອະນຸມັດ
ໃນສະຫວັນ. (ມັດທາຍ 16:13-19.)

ຕອນເປໂຕ, ຢາໂກໂບ, ແລະໂຢຮັນ ໄປຫາພູແຫ່ງການປ່ຽນພະກາຍ
ກັບພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຫັນສອງຄົນຍິນຢູ່ກັບພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ປ່ຽນ
ພະກາຍ. ເຂົາເຈົ້າຈິໄດ້ວ່າ ສອງຄົນນັ້ນຄື ໂມເຊແລະເອລີຢາ ຜູ້ນາມອບ
ອຳນາດຂອງການຜະນຶກໃຫ້ແກ່ຝ່າຍປະທານນັ້ນ. (ເບິ່ງ ມັດທາຍ 17:1-8;
ໝາຍເຫດ: ຄຳວ່າ ອິລາຍ ໃນພາສາກະລິກ ມີຄວາມໝາຍດຽວກັນກັບ
ເອລີຢາ ໃນພາສາເຮັບເລີ ແລະຄຳວ່າ ອິລາຍ ຖືກໃຊ້ເລື້ອຍໆໃນພະຄຳພິໃໝ່
ເພື່ອໝາຍເຖິງເອລີຢາ, ສາດສະດາຄົນໜຶ່ງ ໃນພະຄຳພິເດີມ.)

ເປໂຕໄດ້ເປັນຜູ້ຖືຂໍ້ກະແຈ້ນ. ເປໂຕໄດ້ເປັນຜູ້ຖືອຳນາດຂອງການຜະນິກ ເຊິ່ງເປັນອຳນາດທີ່ຈະໃຊ້ໃນການຜູກມັດຫລືຜະນິກ ຫລືທີ່ຈະແກ້ສິ່ງໃດ ໃນໂລກ ແລະມັນກໍຈະເປັນໄປຕາມນັ້ນເຊັ່ນດຽວກັນໃນສະໜັ່ນ.

ໃນ ຄ.ສ. 34, ຫລັງຈາກການຄົງຂອງພະອົງ, ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດ ສາດສະໜາກົດຕໍ່ຊາວນິໄຟ. ນີ້ເປັນສິ່ງອັດສະຈັນໃຈຫລາຍໃນປະຫວັດສາດ ຂອງພະຄຳພີ—ພະອົງບອກພວກເຂົາເຖິງສອງບັດ ສຸດທ້າຍຂອງພະທຳ ມາລາກີ (ເຊິ່ງບັນຈຸຄຳທຳນາຍໄວ້ວ່າ ເອລີຢາຈະກັບມາ). ພະອົງໄດ້ບອກ ໃຫ້ພວກເຂົາຂຽນລົງໄວ້ ແລະໄດ້ອະທິບາຍເລື່ອງຂອງມັນໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ.

ເມື່ອທູດໂມໂລໂນມາປາກົດຕໍ່ສາດສະດາໂປເຊັບ ສະມິດ ເພື່ອບອກເພິ່ນ ເຖິງແຜ່ນຈາລິກ, ທ່ານໄດ້ເວົ້າເຖິງ ການທຳນາຍຂອງມາລາກີວ່າ ເອລີຢາຈະ ກັບມາ. ຄຳເວົ້າເຫລົ່ານີ້ກໍໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ຢູ່ໃນພາກທີສອງຂອງພະຄຳພີ

Doctrine and Covenants.

ສິບສາມປີ ຫລັງຈາກໂມໂລໂນໄດ້ມາປາກົດ, ພະວິຫານກໍໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ດີພິສຳລັບຈຸດປະສົງຂອງມັນ, ແລະພະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາປາກົດອີກພ້ອມດ້ວຍ ເອລີຢາ ແລະໄດ້ມອບຂໍ້ກະແຈ້ແຫ່ງອຳນາດຂອງການຜະນິກໃຫ້.

ຂໍ້ກະແຈ້ເຫລົ່ານັ້ນເປັນກຳມະສິດຂອງປະທານຂອງສາດສະໜາຈັກ- ຜູ້ເປັນສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະຜູ້ເປີດເຜີຍ. ອຳນາດອັນສັກສິດແຫ່ງ ການຜະນິກແມ່ນຢູ່ກັບສາດສະໜາຈັກຕອນນີ້. ບໍ່ມີສິ່ງໃດອີກທີ່ຈະສັກສິດ ໄປຫລາຍກວ່ານີ້ ສຳລັບຄົນທີ່ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງອຳນາດນີ້. ບໍ່ມີ ສິ່ງອື່ນໃດທີ່ຖືກຖືໄວ້ຢ່າງໃກ້ສິດຫລາຍກວ່ານີ້. ມີຜູ້ຊາຍຈຳນວນສອງສາມຄົນ ເທົ່ານັ້ນທີ່ມີອຳນາດຂອງການຜະນິກຢູ່ໃນໂລກໃນເວລາທີ່ມອບໝາຍໃຫ້— ໃນພະວິຫານແຕ່ລະແຫ່ງ ຈະມີອ້າຍນ້ອງຜູ້ຊາຍບາງຄົນທີ່ໄດ້ຮັບອຳນາດ ຂອງການຜະນິກນີ້. ບໍ່ມີໃຜຈະສາມາດມີອຳນາດນີ້ໄດ້ ເວັ້ນເສຍແຕ່ ຈະໄດ້ຮັບ ມັນຈາກສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະຜູ້ເປີດເຜີຍ ແລະຈາກປະທານ ສູງສຸດຂອງສາດສະໜາຈັກ ຂອງພຣະເຢຊູຄິດແຫ່ງລິດທິຊຸນຍຸກສຸດທ້າຍ ເທົ່ານັ້ນ ຫລືຈາກຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດເທົ່ານັ້ນ.

ຫ້ອງອາກາດຂອງສູນ, ພະວິຫານ ແຂວງດິເສໂນ ຄາລິຟໍເນຍ

“ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. . .”

ວັນເວລາແຫ່ງການກັບມາຂອງເອລີຢາແມ່ນເກີດຂຶ້ນໃນຕອນບ່າຍຂອງ
ວັນອາທິດ ວັນທີ 3 ເດືອນເມສາ, 1836. ກອງປະຊຸມສິນລະລິກໄດ້ຖືກຈັດຂຶ້ນ
ໃນພະວິຫານເຄີດແລນ. ສາດສະດາໄດ້ບັນລະຍາຍເຖິງຕອນບ່າຍນັ້ນ
ດ້ວຍຄຳເວົ້າດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ໃນຕອນບ່າຍ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍປະທານຄືນອີ່ນືງຢາຍອາຫານຄຳ
ຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ແກ່ສະມາຊິກ, ໂດຍໄດ້ຮັບມັນມາຈາກອັກຄະສາ
ວັກສິບສອງ ເຊິ່ງເປັນສິດທິພິເສດຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ກະທຳພິທີ
ຢູ່ທີ່ໂຕະສັກສິດໃນວັນນີ້. ຫລັງຈາກໄດ້ປະຕິບັດພິທີແກບັນດາອ້າຍນ້ອງ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ກັບຄືນໄປຫາແທ່ນກ່າວຄຳປາໃສ,
ຜ້າກົງໄດ້ເລື່ອນລົງມາຂຶ້ນ ແລະຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ນ້ອມຫົວລົງພ້ອມກັບ
ອໍລິເວີ ຄາວເດີລີ ແລະອະທິຖານຢ່າງຕັ້ງໃຈຢູ່ຢ່າງງຽບງ. ຫລັງຈາກໄດ້
ລຸກຂຶ້ນຈາກການອະທິຖານແລ້ວ, ພາບຕໍ່ໄປນີ້ຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ເຮົາທັງສອງ.

(See D&C 110, introduction.)

ຜ້າກົງຖືກເອົາໄປຈາກຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາ ແລະຕາແຫ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈ
ຂອງພວກເຮົາຖືກເປີດອອກ.

ພວກເຮົາທັງສອງໄດ້ເຫັນພະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະທັບຢືນຢູ່ເທິງພະນັກແທ່ນ
ກ່າວຄຳປາໃສຕໍ່ໜ້າພວກເຮົາ ແລະໃຕ້ພະບາດຂອງພະອົງໄດ້ມີ
ແຜ່ນລາດດ້ວຍຄຳບໍລິສຸດ ເຊິ່ງໄສເຫລື້ອມດັ່ງສີອຳພັນ.

ພະເນດຂອງພະອົງເປັນເໝືອນດັ່ງແປວໄຟ, ພະເກສາເທິງພະສຽນ
ຂອງພະອົງຂາວເໝືອນຫິມະບໍລິສຸດ ສີພະພັກສ່ອງສະຫວ່າງເໜືອຄວາມ
ສະຫວ່າງຂອງດວງຕາເວັນ ແລະສຸລະສຽງຂອງພະອົງ ເໝືອນດັ່ງສຽງ
ຂອງກະແສນ້ຳທີ່ໄຫລແຮງ ເຊິ່ງເປັນສຸລະສຽງຂອງພະເຢໂຣວາ ກ່າວວ່າ:

ພະອົງເປັນຜູ້ທຳອິດແລະສຸດທ້າຍ ພະອົງຄືເຂົາຜູ້ມີຊີວິດ ຄືເຂົາຜູ້ຖືກ
ປະຫານ ຄືຜູ້ວົງວອນຕໍ່ພະບິດາແທນພວກເຮົາ.

ພະອົງກ່າວວ່າ ບາບຂອງພວກເຮົາໄດ້ຮັບອະໄພແລ້ວ ວ່າພວກເຮົາ
ສະອາດຕໍ່ພະອົງ. ສະນັ້ນ ໃຫ້ພວກເຮົາເງິຍໜ້າຂຶ້ນແລະປິຕິຍິນດີ.

ໃຫ້ໃຈຂອງອ້າຍນ້ອງຂອງພວກເຮົາຊື່ນຊົມ ແລະໃຫ້ໃຈຂອງຜູ້ຄົນ
ທັງໝົດຂອງພວກເຮົາຊື່ນຊົມ ຜູ້ທີ່ສ້າງບ້ານແຫ່ງນີ້ໃຫ້ພະນາມຂອງພະອົງ
ດ້ວຍຄວາມສາມາດຂອງເຂົາ.

ພະອົງຍອມຮັບບ້ານແຫ່ງນີ້ ແລະພະນາມຂອງພະອົງຈະຢູ່ປ່ອນນີ້
ແລະພະອົງຈະສະແດງຕົວໃຫ້ປາກົດ ແກ້ຜູ້ຄົນຂອງພະອົງໃນຄວາມ
ເມດຕາໃນບ້ານແຫ່ງນີ້.

ພະອົງຈະປາກົດຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ ແລະກ່າວຕໍ່ເຂົາດ້ວຍສຽງຂອງ
ພະອົງເອງ ຖ້າຫາກຜູ້ຄົນຂອງພະອົງຈະຮັກສາບັນຍັດຂອງພະອົງ ແລະບໍ່
ເຮັດໃຫ້ບ້ານສັກສິດແຫ່ງນີ້ມີວຸໝອງ.

ດວງໃຈເປັນພັນໆແລະເພິ່ນໆ ຈະຊື່ນຊົມຢ່າງລື້ນເຫລືອ ເນື່ອງຈາກ
ພອນທີ່ຈະຫລົງລົງມາ ແລະດ້ວຍຂອງປະທານ ທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ
ໄດ້ຮັບໃນບ້ານແຫ່ງນີ້.

ແລະຊື່ສຽງຂອງບ້ານແຫ່ງນີ້ຈະກະຈາຍໄປຍັງປະເທດອື່ນ. ນີ້ເປັນ
ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງພອນ ເຊິ່ງຈະຫລົງລົງມາເທິງຫົວຂອງຜູ້ຄົນຂອງ
ພະອົງແນວນັ້ນແທ້ ອາແມນ.

ຫລັງຈາກພາບທີ່ມາໃຫ້ເຫັນວ່າຫາຍໄປ ທີ່ອາໄສໄດ້ເປີດອອກ
ຕໍ່ພວກເຮົາອີກ ແລະໂມເຊໄດ້ມາປາກົດຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຮົາ ແລະມອບໝາຍ
ຂໍກະແຈຂອງການຮ່ວມອິດສະລາເອນຈາກສິ່ງທີ່ຂອງແຜ່ນດິນ ໂລກ
ແລະການນໍາສິບເຊີ່າມາຈາກແຜ່ນດິນທາງເໜືອໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ.

ຫລັງຈາກນັ້ນ ອີລາຍ ໄດ້ມາປາກົດ ແລະມອບໝາຍພະກິດຕິຄູນຂອງ
ສະໄໝອັບລາຣາມໃຫ້, ໂດຍກ່າວວ່າ ໃນພວກເຮົາແລະລູກຫລານຂອງ
ພວກເຮົາ, ຄົນທຸກຊົ່ວອາຍຸຕໍ່ຈາກພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບພອນ.

ຫລັງຈາກພາບທີ່ມາໃຫ້ເຫັນວ່າຫາຍໄປ ພາບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແລະ
ຮຸ່ງເຮື່ອງອີກພາບໜຶ່ງໄດ້ປາກົດຂຶ້ນຕໍ່ໜ້າພວກເຮົາ ເພາະເອລີຢາ
ສາດສະດາຜູ້ຖືກຮັບໄປສະຫວັນ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຊົມລົດຊາດຂອງຄວາມຕາຍ
ໄດ້ມາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຮົາ ແລະກ່າວວ່າ:

ເວລາໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ ເຊິ່ງໄດ້ເວົ້າໄວ້ໂດຍປາກຂອງມາລາກີ—ໂດຍໃຫ້
ຖ້ອຍຄຳວ່າ ທ່ານ (ເອລີຢາ) ຈະຖືກສົ່ງມາກ່ອນວັນຍິ່ງໃຫຍ່ແລະໜ້າ
ຢ້ານກົວຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈະມາເຖິງ—

ເພື່ອນຳພໍ່ແລະລູກມາພົບກັນອີກ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ແຜ່ນດິນໂລກຈະຖືກ
ທຳລາຍ—

ສະນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງມອບໝາຍຂໍກະແຈຂອງສະໄໝນີ້ໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຮົາ
ແລະໂດຍການນີ້ ພວກເຮົາຈະຮູ້ວ່າ ວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແລະໜ້າຢ້ານກົວຂອງ
ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາໃກ້ປະຕູແລ້ວ. (See D&C 110:1-16.)

ມັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນແທ້ ເຫດການທີ່ມະຫັດສະຈັນນີ້ ບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງສົນໃຈຕໍ່
ຊາວໂລກ, ແຕ່ມັນຈະມີອິດທິພົນຕໍ່ໂຊກຊະຕາກຳຂອງຈິດວິນຍານທຸກຄວາງ
ທີ່ເຄີຍມີຊີວິດຢູ່ ຫລືຜູ້ທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່. ທຸກສິ່ງໄດ້ເລີ່ມເກີດຂຶ້ນຢ່າງໆຮບໆ.
ສາດສະໜາຈັກໄດ້ກາຍເປັນສາດສະໜາຈັກທີ່ມັກສ້າງພະວິຫານ.

ຢູ່ໃນໂລກໃນຫລາຍໆແຫ່ງ, ຜູ້ຄົນແລະອົງການຈັດຕັ້ງ, ສະມາຄົມຕ່າງໆ
ເລີ່ມເກີດມີຄວາມສົນອົກສົນໃຈກັບການຊອກຫາເຊື້ອສາຍຂອງຕົນ. ສິ່ງນີ້ໄດ້
ເກີດຂຶ້ນນັບແຕ່ສາດສະດາເອລີຢາໄດ້ມາປາກົດໃນພະວິຫານເຄີດແລນ.

ນັບແຕ່ ວັນທີ 3 ເດືອນເມສາ, 1836 ເປັນຕົ້ນມາ, ຫົວໃຈຂອງລູກໄດ້ຫັນກັບ
ໄປຫາພໍ່ຂອງເຂົາ. ຫລັງຈາກນັ້ນພິທີການບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງຊົ່ວຄາວ, ແຕ່ຈະຄົງ
ຢູ່ຕະຫລອດໄປ. ອຳນາດຂອງການຜະນຶກໄດ້ມີຢູ່ນຳເຮົາ. ບໍ່ມີອຳນາດໃດທີ່ມີ
ຄຸນຄ່າຫລາຍໄປກວ່ານີ້. ອຳນາດນັ້ນໄດ້ໃຫ້ຄວາມໝາຍແລະຄວາມຖາວອນ
ນິລັນດອນຕໍ່ທຸກພິທີການທີ່ກະທຳກັນ ໂດຍອຳນາດທີ່ຖືກຕ້ອງສຳລັບຜູ້ທີ່ມີຊີວິດ
ຢູ່ແລະຜູ້ທີ່ໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ.

ທຸກສິ່ງແມ່ນເປັນໄປຕາມລະບຽບຂອງມັນ

ບໍ່ດົນຫລັງຈາກມີເຫດການທີ່ຮ້າຍແຮງເກີດຂຶ້ນໃນພະວິຫານເຄີດແລນ,
ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກແລະການປະຫັດປະຫານໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ຊາວສິດທິຊົນ
ຕ້ອງໄດ້ຍ້າຍໜີ. ປ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາໄດ້ໄປຢູ່, ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍໄດ້
ເປີດເຜີຍການສ້າງພະວິຫານແກ່ພວກເຂົາ. ສິ່ງນີ້ ເປັນຄວາມຈິງແທ້ ເຊິ່ງໄດ້
ເກີດຂຶ້ນຢູ່ເນື່ອງອິນດີເພັນເດັນ ແລະເນື່ອງຟາແວດ, ມິດສຸລີ. ໃນລະຍະນີ້,

ບັນດາສິດທິຊົນໄດ້ຖືກປະຫັດປະຫານຢ່າງໜັກ ເຊິ່ງບໍ່ເຄີຍຮູ້ເຫັນມາກ່ອນ
ຈົນວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ໄປຢູ່ເມືອງນາວູ, ອິລິນອຍ. ຢູ່ບ່ອນນີ້ ການເປີດເຜີຍ
ໄດ້ມາເຖິງອີກ ແລະສັ່ງໃຫ້ສ້າງບ້ານຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂຶ້ນ.

ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ຈຸດປະສົງຂອງການສ້າງພະວິຫານແມ່ນ
ເພື່ອຈະໄດ້ເປີດເຜີຍເຖິງພິທີການຕ່າງໆ. ພະອົງກ່າວວ່າ ເຂົາເຈົ້າຄວນສ້າງ
ພະວິຫານຂຶ້ນໃຫ້ແກ່ນາມຂອງພະອົງ ເພື່ອວ່າພະອົງ ຈະໄດ້ເປີດເຜີຍພິທີການ
ຂອງພະອົງໃນນັ້ນໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງພະອົງ. ພະອົງຈະເປີດເຜີຍຕໍ່ສາດສະໜາຈັກກ
ຂອງພະອົງເຖິງສິ່ງເຊິ່ງຖືກເຊື່ອງໄວ້ຕັ້ງແຕ່ກ່ອນການວາງຮາກຖານຂອງໂລກ,
ເຖິງສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບສະໄໝຂອງຄວາມລືມບູນແຫ່ງເວລາ. (See D&C
124:40–41.)

ພະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ ພະວິຫານຈະເປັນສະຖານທີ່ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້
ປະຕິບັດການເຈີມ, ການຊຳລະລ້າງ, ການກະທຳພິທີຮັບບັບຕິດສະມາແທນ
ຄົນຕາຍ, ການຂຸນນຸມທີ່ສັກສິດ, ແລະເປັນບ່ອນລະນຶກເຖິງການເສຍສະລະ
ຂອງຕົນ ເຊິ່ງຖະຫວາຍບູຊາ ໂດຍພວກບຸດຂອງເລວີ. ມັນຈະເປັນບ່ອນສຳລັບ
ການເປີດເຜີຍໃນບ່ອນທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດຂອງເຂົາເຈົ້າ ເຊິ່ງໃນນັ້ນ ເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້
ຮັບການສົນທະນາ, ຈະໄດ້ຮັບກິດ, ແລະຄຳພິພາກສາ ເພື່ອການເລັ່ມຕື່ນຂອງ
ການເປີດເຜີຍ ແລະເພື່ອຮາກຖານຂອງສີ ໂອນ ແລະເພື່ອລັດສະໝີພາບ,
ກຽດຕິຍົດ, ແລະເພື່ອຂອງປະທານຂອງຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງມັນ, . . . ໂດຍ
ພິທີການໃນບ້ານອັນສັກສິດຂອງພະອົງ ເຊິ່ງຜູ້ຄົນຂອງພະອົງຖືກສັ່ງຢູ່
ສະເໝີວ່າ ໃຫ້ສ້າງມັນຂຶ້ນໃຫ້ແກ່ນາມອັນສັກສິດຂອງພະອົງ. (See D&C
124:39.)

ໃນບັນດາພິທີການຕ່າງໆທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳກັນໃນສາດສະໜາຈັກກແມ່ນ:
ການຮັບບັບຕິດສະມາ, ພິທີສິນລະລິກ, ການຕັ້ງຊື່ແລະການມອບພອນ
ໃຫ້ແກ່ເດັກເກີດໃໝ່, ການໃຫ້ພອນແກ່ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ, ການແຕ່ງຕັ້ງຕໍ່ໜ້າທີ່
ວຽກງານໃນສາດສະໜາຈັກກ, ການແຕ່ງຕັ້ງເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່. ນອກນີ້ ຍັງມີ
ພິທີການທີ່ສູງກວ່າ, ເຊິ່ງປະຕິບັດກັນໃນພະວິຫານ. ພິທີການເຫລົ່ານີ້ແມ່ນ
ຮວມທັງການຊຳລະລ້າງ, ການເຈີມ, ການຮັບເອົາຂອງປະທານ, ການເຮັດ
ພິທີຜະນຶກ ເຊິ່ງຄົນເຮົາມັກເວົ້າກັນໂດຍທົ່ວໄປວ່າ ແມ່ນການແຕ່ງງານໃນ
ພະວິຫານ.

ບັນດາພິທີການເຫລົ່ານີ້ ມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ພວກເຮົາທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງ
ສາດສະໜາຈັກແນວໃດ?

ທ່ານສາມາດມີຄວາມສຸກໄດ້ບໍ່, ທ່ານສາມາດລອດໄດ້ບໍ່, ທ່ານສາມາດຖືກ
ຍົກຂຶ້ນສູງໄດ້ບໍ່ ຖ້າປາດສະຈາກພິທີການເຫລົ່ານີ້? ຄຳຕອບແມ່ນວ່າ:
ພິທີການຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ເປັນສິ່ງທີ່ເກີນກວ່າຄວາມສົມຄວນ ຫລືການເພິ່ງ
ປາດຖະໜາ, ຫລືເກີນກວ່າຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະມີ. ມັນຍິ່ງໄປກວ່າຄວາມ
ສຳຄັນ ຫລືມີຄວາມສຳຄັນແກ່ຊີວິດ, ມັນເປັນ ເລື່ອງເປັນເລື່ອງຕາຍ ສຳລັບ
ເຮົາແຕ່ລະຄົນ.

ສາດສະດາໂຢເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ກ່າວວ່າ ເພິ່ນຖືກຖາມດ້ວຍຄຳຖາມນີ້
ເລື້ອຍໆວ່າ:

“ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດບໍ່ຖ້າປາດສະຈາກການຮັບພິທີການ
ເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະສິ່ງອື່ນໆ?” ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕອບວ່າ, ບໍ່, ບໍ່ໄດ້ຮັບການ
ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ຢ່າງເຕັມປຽມ. ພະເຢຊູກ່າວວ່າ, “ໃນຜາສາດຂອງ
ພະບິດາຂອງເຮົາ ມີທີ່ຢູ່ຫລາຍບ່ອນ ແລະເຮົາຈະໄປຈັດແຈງບ່ອນໄວ້
ສຳລັບທ່ານທັງຫລາຍ.” ຄຳວ່າ ຜາສາດ ຄວນຖືກແປວ່າ ອານາຈັກ;
ແລະຖ້າຜູ້ໃດໄດ້ຖືກຮັບເຂົ້າສູ່ຜາສາດ ກໍຕ້ອງປະຕິບັດຕາມກົດຂອງ
ອານາຈັກຂຶ້ນສູງ, ແລະຕ້ອງເຮັດຕາມກົດທຸກຂໍ້ເໝືອນກັນ. (*History of The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, ed. B. H. Roberts, 7 vols. [Salt
Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1949], 6:184.)

ສາດສະດາໂຢເຊັບ ຟຣັງຄິງ ສະມິດ ໄດ້ກ່າວວ່າ:

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈວ່າ ທ່ານຈະມີຕຳແໜ່ງໃດໃນສາດສະໜາຈັກນີ້,
ທ່ານອາດເປັນອັກຄະສາວິກ, ທ່ານອາດເປັນປີຕູ, ອາດເປັນມະຫາ
ປະໂລຫິດ, ຫລືມີຕຳແໜ່ງອື່ນໆອີກ, ແຕ່ທ່ານຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຖານະ
ປະໂລຫິດຢ່າງເຕັມປຽມໄດ້ ເວັ້ນເສຍແຕ່ທ່ານໄດ້ໄປພະວິຫານຂອງ
ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະຮັບເອົາພິທີການເຫລົ່ານີ້ ດັ່ງທີ່ສາດສະດາໄດ້ເວົ້າ
ເຖິງເສຍກ່ອນ. ບໍ່ມີຊາຍຄົນໃດທີ່ຈະໄດ້ຮັບຖານະປະໂລຫິດຢ່າງເຕັມປຽມ
ຢູ່ນອກພະວິຫານຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. (Joseph Fielding Smith, *Elijah the
Prophet and His Mission* [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1957], page 46.)

ຜ່ານມາເຮົາໄດ້ເວົ້າເຖິງພິທີການທີ່ສູງກວ່າ ເຊິ່ງໄດ້ກະທຳກັນໃນ
 ພະວິຫານ. ພິທີການເຫລົ່ານີ້ ແມ່ນຮວມທັງການຮັບເອົາຂອງປະທານສັກສິດ.
 ການຮັບເອົາຂອງປະທານສັກສິດແມ່ນການເຮັດໃຫ້ດີຂຶ້ນ ແມ່ນການມອບສິ່ງ
 ທີ່ຍິນຍົງແລະມີຄ່າຢ່າງຫລວງຫລາຍໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນ. ການຮັບພິທີການຂອງ
 ປະທານສັກສິດໃນພະວິຫານດີໃນສາມທາງເຊັ່ນ: (ກ) ຜູ້ຮັບພິທີການຈະ
 ໄດ້ຮັບອຳນາດຈາກພະເຈົ້າ. “ຜູ້ຮັບພິທີການຈະໄດ້ຮັບອຳນາດຈາກ
 ເປື້ອງບົນ.” (ຂ) ຜູ້ຮັບພິທີການຍັງຈະໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນແລະຄວາມຮູ້ນຳອີກ.
 “ເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການສຶກສາທຳຽວກັບຈຸດປະສົງແລະແຜນຂອງພະຜູ້
 ເປັນເຈົ້າ.” (Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2nd ed. [Salt Lake City:
 Bookcraft, 1966], page 227.) (ຄ) ເມື່ອໄດ້ຜະນິກຢູ່ແທ່ນບູຊາໃນພະວິຫານ
 ຄົນຜູ້ນັ້ນຈະເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບພອນແຫ່ງລັດສະໝີພາບ, ໄດ້ຮັບອຳນາດແລະກຽດ
 ເຊິ່ງເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນຂອງປະທານທຳມະດາໄດ້ຮັບ.

ຄຳວ່າ ຂອງປະທານສັກສິດ ມີຄວາມໝາຍຫລືມີຄຳອະທິບາຍໄວ້ຢູ່ສອງ
 ແບບ ເຊິ່ງບົ່ງໄວ້ເປັນທາງການ ດັ່ງປະທານບິກອາ ຍິ່ງ ກ່າວເຖິງຄວາມໝາຍ
 ທຳອິດດັ່ງນີ້:

ຂ້າພະເຈົ້າປາກເວົ້າເຖິງຄວາມໝາຍຂອງມັນຢ່າງສັ້ນໆວ່າ
 ຂອງປະທານຂອງທ່ານແມ່ນເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ຮັບພິທີການທັງໝົດໃນບ້ານ
 ຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຊິ່ງມັນຈຳເປັນແກ່ທ່ານຫລັງຈາກທ່ານໄດ້ຈາກ
 ຊີວິດນີ້ໄປ, ເພື່ອທ່ານຈະສາມາດກັບໄປຫາທີ່ປະທັບຂອງພະບິດາ,
 ຜ່ານບັນດາທູດທີ່ຍິນຍາມຢູ່, ແລະສາມາດບອກຄຳຈຳເປັນແລະສະແດງ
 ເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງສັນຍາລັກຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວກັບຖານະປະໂລຫິດທີ່ສັກສິດ,
 ແລະຮັບເອົາຄວາມສູງສົ່ງນິລັນດອນຂອງທ່ານ ເຖິງແມ່ນຈະມີໂລກ
 ແລະນະລິກຢູ່ກໍຕາມ. (*Discourses of Brigham Young*, comp. John A. Widtsoe
 [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1971], page 416.)

ແອວເດີ ເຈມ ອີ ທາເນດ ໄດ້ບັນລະຍາຍກ່ຽວກັບຂອງປະທານສັກສິດ ດັ່ງນີ້:

ການຮັບຂອງປະທານສັກສິດໃນພະວິຫານ, ດັ່ງໄດ້ປະຕິບັດກັນໃນ
 ພະວິຫານໃນປະຈຸບັນ ແມ່ນຮວມທັງ ຄຳແນະນຳເຖິງຄວາມສຳຄັນແລະ
 ລຳດັບເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນອະດີດ ແລະເຖິງຄວາມສຳຄັນໃນ

ປະຈຸບັນ ວ່າເປັນຍຸກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນປະຫວັດສາດຂອງມະນຸດ. ພາກການແນະນຳນີ້ແມ່ນຮວມທັງ ການບັນລະຍາຍເຖິງເຫດການທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນລະຍະຂອງການສ້າງໂລກ, ເຖິງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງພໍ່ແມ່ຄົນທຳອິດຂອງພວກເຮົາໃນສວນເອເດນ, ເຖິງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຜິ່ງຂອງເຂົາເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກບ່ອນຢູ່ອາໄສທີ່ມີຄວາມສຸກສຳລານ, ເຖິງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງເຂົາເຈົ້າຢູ່ໃນໂລກທີ່ເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍ ທີ່ຕ້ອງຫາລ້ຽງຕົນເອງດ້ວຍການອອກແຮງງານຈົນເຫຼືອໄຫລໄຄຍ້ອຍ, ເຖິງແຜນແຫ່ງການໄຖ່ ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ການລ່ວງລະເມີດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການຂີດໃຊ້ແທນ, ເຖິງລະຍະການປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ເຖິງການຟື້ນຟູພະກິດຕິຄູນຄືນມາໃໝ່ ໂດຍອຳນາດແລະສິດທິພິເສດທີ່ເກົ່າແກ່ໂບຮານນະການຂອງມັນ, ເຖິງເງື່ອນໄຂການເປັນຢູ່ທີ່ຈຳເປັນຂາດບໍ່ໄດ້ຂອງຄວາມບໍລິສຸດແລະການອຸທິດຕົນຕໍ່ຄວາມຖືກຕ້ອງໃນຊີວິດປະຈຸບັນ, ແລະເຖິງການຍິນຍອມຢ່າງເຄັ່ງຄັດຕໍ່ຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງພະກິດຕິຄູນ. (James E. Talmage, *The House of the Lord* [Salt Lake City: Bookcraft, 1962], pages 99–100; here after cited as *The House of the Lord*.)

ຂໍ້ຄວາມຂອງແອວເດີ ທາເມດ ໄດ້ໃຫ້ຄວາມແຈ້ງແຈ້ງວ່າ ເມື່ອທ່ານໄດ້ຮັບຂອງປະທານແລ້ວ ທ່ານຈະໄດ້ຮັບຄຳແນະນຳທີ່ກ່ຽວເນື່ອງກັບຈຸດປະສົງແລະແຜນຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນການສ້າງມະນຸດໃນແຜ່ນດິນໂລກ. ທ່ານຈະໄດ້ຮຽນເຖິງສິ່ງທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດ ເມື່ອທ່ານຈະໄດ້ຮັບຄວາມສູງສົ່ງ.

ພອນຂອງການຮັບຂອງປະທານແມ່ນຈຳເປັນຕ້ອງມີ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຄວາມສູງສົ່ງຢ່າງສົມບູນ. ສິດທິຂຸນຍຸກສຸດທ້າຍທຸກຄົນຄວນພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ຕົນມີຄ່າຄວນພໍສຳລັບພອນແລະການທີ່ຈະໄດ້ຮັບມັນ.

ພິທີການແຫ່ງການຊຳລະລ້າງແລະການເຈີມ ຈະຖືກເວົ້າເຖິງເລື້ອຍໆວ່າເປັນພິທີການເບື້ອງຕົ້ນໃນພະວິຫານ. ທີ່ນີ້ກໍ່ພຽງພໍແລ້ວຕໍ່ຈຸດປະສົງຂອງເຮົາທີ່ຈະເວົ້າວ່າ: ການຊຳລະລ້າງແລະການເຈີມ ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮັບເອົາຂອງປະທານ—ເຊິ່ງສ່ວນຫລາຍມັນເປັນສັນຍາລັກ, ແຕ່ຕາມຄຳສັນຍາມັນໄດ້ກຳນົດວ່າ ເຮົາຈະໄດ້ຮັບພອນທັນທີດັ່ງດຽວກັບພອນອື່ນໆໃນອະນາຄົດ.

ໃນການກ່ຽວຂ້ອງກັບພິທີການເຫລົ່ານີ້, ໃນພະວິຫານ ທ່ານຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ນຸ່ງກາເມັ້ນ ໂດຍເປັນທາງການ ແລະໄດ້ຮັບສັນຍາວ່າ ຈະໄດ້ຮັບພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ກ່ຽວເນື່ອງກັບມັນ. ມັນສຳຄັນຫລາຍທີ່ທ່ານຕ້ອງຟັງຢ່າງຕັ້ງໃຈຕໍ່ພິທີການເຫລົ່ານີ້ຂະນະທີ່ປະຕິບັດແກ່ທ່ານ ແລະໃຫ້ທ່ານພະຍາຍາມຈຳເຖິງພອນທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້ ແລະເງື່ອນໄຂທີ່ທ່ານຕ້ອງເຮັດເພື່ອຈະໄດ້ຮັບພອນເຫລົ່ານີ້ໄດ້.

ການຜະນຶກເປັນພິທີການທີ່ຜູກມັດຄອບຄົວເຂົ້າກັນຊົ່ວນິລັນດອນ. ການແຕ່ງງານໃນພະວິຫານກໍເປັນພິທີການຜະນຶກຄືກັນ. ເມື່ອຄູ່ຜົວເມຍໄດ້ຜະນຶກເຂົ້າກັນໃນພະວິຫານຫລັງຈາກການແຕ່ງງານ ຕາມກົດໝາຍບ້ານເມືອງ, ລູກຜູ້ທີ່ໄດ້ເກີດມາກ່ອນເວລາແຕ່ງງານໃນພະວິຫານນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ເກີດໃນພັນທະສັນຍາ ແຕ່ເຂົາສາມາດຜະນຶກເຂົ້າກັບພໍ່ແມ່ໄດ້ໃນພິທີການອັນສັກສິດນີ້.

ຈົ່ງຈັດຊີວິດຂອງທ່ານໃຫ້ເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍດີ. ລິ້ງນີ້ຈະມາເຖິງພຽງແຕ່ຈາກການຮັບເອົາພອນຈາກພະວິຫານເທົ່ານັ້ນ ໂດຍທາງພິທີການຕ່າງໆ, ເພາະອຳນາດຂອງຄວາມເປັນພະເຈົ້າ ຈະສະແດງໃຫ້ເປັນທີ່ປະຈັກໃນພິທີການເຫລົ່ານີ້ (see D&C 84:20).

ພັນທະສັນຍາທີ່ສັກສິດ

ໃນການເປີດເຜີຍດັ່ງທີ່ເຮົາຮູ້ກັນໃນເວລານີ້ວ່າແມ່ນ ພາກ 132 ຂອງພະຄຳພີ Doctrine and Covenants ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະກາດວ່າ:

ຖ້າເຮົາຫາກບໍ່ເຊື່ອຟັງຕໍ່ພັນທະສັນຍາ ເຮົາຈະຖືກສາບແຊ່ງ ເພາະບໍ່ມີໃຜຈະປະຕິເສດພັນທະສັນຍານີ້ ແລ້ວໄດ້ຮັບອະນຸຍາດເຂົ້າໄປໃນລັດສະໝີພາບຂອງພະອົງໄດ້.

ທຸກຄົນທີ່ປາດຖະໜາຮັບເອົາພອນຂອງພະອົງ ຈະຕ້ອງເຊື່ອຟັງຕາມກົດແລະເງື່ອນໄຂຕ່າງໆທີ່ຍິ່ງໄວ້ສຳລັບພອນນັ້ນ ເຊິ່ງໄດ້ຕັ້ງໄວ້ຕັ້ງແຕ່ກ່ອນການວາງຮາກຖານຂອງ ໂລກເປັນຕົ້ນມາ (see D&C 132:4-5).

ປະທານ ໂປເຊັບ ຟຽວດິງ ສະມິດ ໄດ້ອະທິບາຍພັນທະສັນຍາໃໝ່ ແລະເປັນນິດໃນຄຳເວົ້າເຫລົ່ານີ້ວ່າ:

ພັນທະສັນຍາໃໝ່ແລະເປັນນິດແມ່ນຫຍັງ? ຂໍ້າພະເຈົ້າເສຍໃຈທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງເວົ້າວ່າ ຍັງມີສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກບາງຄົນເພາະເຊື່ອຄຳຂອງຄົນອື່ນ ບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ພັນທະສັນຍາໃໝ່ແລະເປັນນິດນີ້ແມ່ນຫຍັງແທ້. ພັນທະສັນຍາໃໝ່ແລະເປັນນິດແມ່ນພັນທະສັນຍາຂອງພະກິດຕິຄຸນທັງໝົດ ແລະຂໍ້ຮຽກມັດທຸກຂໍ້ຮວມເຂົ້າກັນ. (Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, 3 vols. [Salt Lake City: Brookcraft, 1954–1956], 1:156; hereafter cited as *Doctrines of Salvation*.)

ພັນທະສັນຍານີ້ແມ່ນຮວມທັງບັນດາພິທີການທັງໝົດຂອງພະກິດຕິຄຸນ—ເຊິ່ງເປັນພິທີການທີ່ສູງສຸດ ທີ່ປະຕິບັດກັນໃນພະວິຫານ. ປະທານ ສະມິດກ່າວອີກວ່າ:

ບັດນີ້ ມັນມີຄຳອະທິບາຍໄວ້ຢ່າງແຈ້ງແຈ່ມແຈ້ງແລະລະອຽດກ່ຽວກັບພັນທະສັນຍາໃໝ່ແລະເປັນນິດນີ້. ມັນແມ່ນທຸກສິ່ງ—ມັນແມ່ນພະກິດຕິຄຸນທີ່ແຕ້ມປຽມ. ສະນັ້ນ ການແຕ່ງງານທີ່ຖືກຕ້ອງ, ການບັບຕິດສະມາ, ການແຕ່ງຕັ້ງຕໍ່ຖານະປະໂລຫິດ, ທຸກສິ່ງອື່ນອີກ—ທຸກໆສັນຍາ, ທຸກໆຂໍ້ຮຽກມັດ, ທຸກໆການປະຕິບັດທີ່ກ່ຽວເນື່ອງກັບພະກິດຕິຄຸນຂອງພະເຢຊູຄົດ, ເຊິ່ງໄດ້ຖືກຜະນຶກໂດຍພະວິນຍານບໍລິສຸດແຫ່ງຄຳສັນຍາ ຕາມກົດຂອງພະອົງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຕອນນີ້ ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພັນທະສັນຍາໃໝ່ແລະເປັນນິດ. (*Doctrines of Salvation*, 1:158.)

ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ຢ່າງແຈ້ງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ: ບໍ່ມີໃຜຈະປະຕິເສດພັນທະສັນຍານີ້ແລ້ວໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າໄປໃນລັດສະໝີພາບຂອງພະອົງໄດ້ (see D&C 132:4).

ຜູ້ທີ່ໄປພະວິຫານໄດ້ ມີສິດທິເສດທີ່ຈະໄດ້ຮັບພັນທະສັນຍາສະເພາະແລະຂໍ້ຮຽກມັດສຳລັບພວກເຂົາເອງ ທີ່ກ່ຽວພັນກັບຄວາມສູງສິ່ງຂອງພວກເຂົາແລະຂອງຄົນອື່ນ. ແອວເດີ ເຈມ ອີ ຫາເມດ ຂຽນໄວ້ວ່າ:

ພິທີການຂອງການຮັບເອົາຂອງປະທານສັກສິດແມ່ນຮວມທັງບັນດາຂໍ້ຮຽກມັດສ່ວນຕົວ ເຊັ່ນ ພັນທະສັນຍາ ແລະຄຳສັນຍາທີ່ຈະເຮັດຕາມກົດແຫ່ງຄຸນງາມຄວາມດີແລະກົດພົມມະຈັນ, ເປັນຄົນເພື່ອແຕ່, ມິເມດຕາກະລຸນາ, ມິຄວາມອິດທິນແລະບໍລິສຸດ; ທີ່ຈະອຸທິດທັງພອນສະຫວັນ

ແລະສິ່ງຂອງຕ່າງໆທີ່ມີ ເພື່ອຈະໄດ້ປ່າວປະກາດເຖິງຄວາມຈິງ ແລະເຮັດໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນ; ທີ່ຈະຮັກສາການອຸທິດຕົນຕໍ່ສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມຈິງ; ແລະທີ່ຈະພະຍາຍາມ ໃນທຸກວິທີທາງເພື່ອຈະໄດ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນການຕຽມອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ເຊິ່ງແຜ່ນດິນ ໂລກຈະຕ້ອງຖືກຈັດຕຽມໃຫ້ພ້ອມຕໍ່ການຕ້ອນຮັບອົງກະສັດຂອງມັນ—ຄື ອົງພະເປຊີຄິດເຈົ້າ. ໂດຍທີ່ຮັບເອົາພັນທະສັນຍາແລະໄດ້ປະຕິບັດຕາມພັນທະແຕ່ລະຢ່າງ, ພອນທີ່ໄດ້ຖືກສັນຍາໄວ້ຈະເປັນຂອງເຮົາຕາມຄວາມສັດຊື່ຂອງເຮົາ ໃນການປະຕິບັດຕາມຂໍ້ຮູກມັດເຫລົ່ານັ້ນ. (The House of the Lord, page 100.)

ເຮົາໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ ຈະອຸທິດເວລາ, ພອນສະຫວັນ, ແລະຊັບສົມບັດຂອງເຮົາ ໃຫ້ແກ່ອານາຈັກຂອງພະອົງ.

ເຮົາເປັນຜູ້ຄົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາ. ເຮົາໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາວ່າ ຈະມອບສິ່ງທີ່ເຮົາມີ ເຊັ່ນ ເວລາ, ເງິນຄຳ, ແລະພອນສະຫວັນ—ຄື ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາສາມາດແລະທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາມີ ເພື່ອເປັນຜົນປະໂຫຍດແກ່ອານາຈັກຂອງພະເຈົ້າຢູ່ໃນໂລກນີ້. ເວົ້າແບບງ່າຍໆວ່າ ເຮົາໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາທີ່ຈະເຮັດຄວາມດີ. ເຮົາເປັນຜູ້ຄົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາ, ແລະພະວິຫານແມ່ນສູນກາງຂອງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ. ມັນເປັນແຫລ່ງຂອງພັນທະສັນຍາ.

ຈົ່ງໄປພະວິຫານ. ທ່ານຄວນໄປພະວິຫານ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ເມື່ອທ່ານໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ, ທ່ານຈະໄດ້ທົບທວນພັນທະສັນຍາທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດຄືນອີກ. ທ່ານຈະຈຶ່ງເຖິງພອນແຫ່ງພະວິນຍານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ກ່ຽວພັນກັບບ້ານຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຈົ່ງສັດຊື່ຕໍ່ພັນທະສັນຍາແລະພິທີການຂອງພະກິດຕິຄຸນ. ຈົ່ງພະຍາຍາມໃຫ້ມີຄ່າຄວນຕໍ່ພິທີການອັນສັກສິດເຫລົ່ານັ້ນໄປແຕ່ລະຂັ້ນ ເມື່ອທ່ານຄືບໜ້າຕໍ່ໄປໃນຊີວິດ. ຈົ່ງນັບຖືພັນທະສັນຍາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພິທີການຕ່າງໆນັ້ນ. ຖ້າທ່ານເຮັດສິ່ງນີ້ ທ່ານຈະມີຄວາມສຸກ.

ແລ້ວຊີວິດຂອງທ່ານຈະເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍດີ—ຄື ທຸກສິ່ງຈະຕັ້ງຢູ່ເປັນລຳດັບ, ເປັນຖິ່ນ, ເປັນແຖວທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງມັນ. ເຊື່ອສາຍຂອງທ່ານຈະຖືກເຊື່ອມ ໂຍງເຂົ້າກັນໃນແບບທີ່ບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກກັນໄດ້ຈັກເທື່ອ.

ພອນທີ່ທ່ານຈະໄດ້ຮັບໃນພະວິຫານທີ່ສັກສິດ ແມ່ນຈິດຈຸຢູ່ທີ່ພັນທະສັນຍາ ແລະພິທີການຕ່າງໆທີ່ກະທຳກັນຢູ່ໃນນັ້ນ. ແນ່ນອນ, ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະ ພິພະໄທເມື່ອເຮົາມີຄຳຄວນພໍຕໍ່ຕຳແໜ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າ: ຜູ້ຮັກສາພັນທະສັນຍາ.

ປາດສະຈາກຄວາມຂັດແຍ້ງບໍ່ໄດ້

ພະວິຫານເປັນສູນກາງຂອງຄວາມຂັດແຍ້ງທາງວິນຍານຂອງ ສາດສະໜາຈັກ. ເຮົາຕ້ອງຮູ້ສະເໝີວ່າ ພວກປໍລະປັກຈະພະຍາຍາມແຊກແຊງ ເຮົາທຸກຄົນ ບໍ່ວ່າທາງສາດສະໜາຈັກຫລືທາງສ່ວນຕົວ ເມື່ອເຮົາສະແຫວງ ທີ່ຈະປະກອບສ່ວນໃນວຽກງານທີ່ສັກສິດແລະດົນໃຈນີ້. ການແຊກແຊງນີ້ ຈະມາໃນຫລາຍຮູບແບບ ນັບຈາກການປະຫັດປະຫານຢ່າງຮ້າຍແຮງ ໃນສະໄໝເລີ້ມຕົ້ນສາດສະໜາຈັກ ເຖິງການເລີຍເມີຍຕໍ່ວຽກງານ. ການ ເລີຍເມີຍນີ້ ເປັນສິ່ງທີ່ອັນຕະລາຍແລະເຮັດໃຫ້ອ່ອນເພຍທີ່ສຸດຂອງການຂັດ ຂວາງຕໍ່ວຽກງານໃນພະວິຫານ.

ການເຮັດວຽກງານໃນພະວິຫານຖືກຂັດແຍ້ງຫລາຍຍ້ອນວ່າ ມັນເປັນ ແຫລ່ງຂອງອຳນາດທາງວິນຍານ ໃຫ້ແກ່ສິດທິຊົນໃນຍຸກສູດທ້າຍແລະທົ່ວທັງ ສາດສະໜາຈັກທັງໝົດ.

ໃນການອຸທິດກ້ອນຫີນເສົາເອກໃນພະວິຫານໂລແກນ, ປະທານ ຈອດ ຄິວ ແຄນນັ້ນ ໄດ້ກ່າວຂໍຄວາມດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ວ່າ:

ຫີນກໍ່ພື້ນທຸກທ້ອນຖືກຝັງໄວ້ເພື່ອກໍ່ພະວິຫານ, ແລະພະວິຫານທຸກໆ ແຫ່ງໄດ້ສ້າງສຳເລັດຕາມພະບັນຊາຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ກໍໄດ້ເປີດເຕີຍເຖິງ ຖານະປະໂລຫິດອັນສັກສິດຂອງພະອົງ, ໄດ້ເຮັດໃຫ້ອຳນາດຂອງຊາຕານ ຢູ່ໃນໂລກນີ້ຫລຸດນ້ອຍຖອຍລົງ, ແລະໄດ້ເພີ່ມອຳນາດຂອງພະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເປັນພະເຈົ້າຫລາຍຂຶ້ນ, ໄດ້ຍ້າຍຟ້າສະຫວັນດ້ວຍອຳນາດ ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແທນເຮົາ, ແລະໄດ້ຂໍພອນແຫ່ງນິລັນດອນຈາກຝ່າຍພະເຈົ້າ ແລະຈາກອົງທີ່ປະທັບຢູ່ນຳພວກພະອົງ ໃຫ້ມາສູ່ເຮົາ. (In "The Logan Temple," *Millennial Star*, 12 Nov. 1877, p.page 743.)

ເມື່ອສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກມີບັນຫາ ຫລືເມື່ອມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ໃນການຕັດສິນໃຈກັບເລື່ອງທີ່ສຳຄັນ, ມັນກໍເປັນສິ່ງທຳມະດາສຳລັບເຂົາເຈົ້າ

ທີ່ຈະໄປພະວິຫານ. ມັນເປັນສະຖານທີ່ ທີ່ເພາະສົມທີ່ຈະໃຫ້ຄວາມບັນເທົາ ແກ່ເຮົາ. ຢູ່ໃນພະວິຫານເຮົາສາມາດໄດ້ຮັບການດົນໃຈ. ຢູ່ໃນນັ້ນ, ລະຫວ່າງ ທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບໃຊ້ໃນພະວິຫານ, ເຮົາຈະຮູ້ສຶກວ່າ ເຮົາໄດ້ “ອອກຈາກໂລກນີ້ໄປ.”

ສ່ວນສຳຄັນທີ່ໃຫຍ່ຫລວງໃນໂອກາດນີ້ ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດສຳລັບຜູ້ໃດ ຜູ້ໜຶ່ງ ເຊິ່ງເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ດ້ວຍຕົວເອງ. ເມື່ອເຮົາປະກອບພິທີຮັບ ຂອງປະທານສັກສິດແທນຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ, ເຮົາຈະຮູ້ສຶກວ່າ ເຮົາສາມາດອະທິຖານຢ່າງແຮງກ້າຕໍ່ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ ເພື່ອໃຫ້ ຊ່ອຍເຫລືອເຮົາ. ເມື່ອຄູ່ຜົວເມຍໝູ່ມສາວມີບັນຫາໃນການຕັດສິນໃຈ ບາງຢ່າງ, ຖ້າວ່າພວກເຂົາຢູ່ໃກ້ພະວິຫານ ມັນຈະມີຄ່າຫລາຍທີ່ຈະໄປ ປະກອບສ່ວນໃນພິທີໃດພິທີໜຶ່ງ. ມັນຄືມີສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ສະອາດ ແລະມີຄວາມແຈ້ງຂຶ້ນ ເພາະບັນຍາກາດທາງວິນຍານໃນພະວິຫານນັ້ນ.

ບາງຄັ້ງຄວາມຄິດຂອງເຮົາຈະເຕັມໄປດ້ວຍບັນຫາ, ແລະມີຫລາຍສິ່ງ ທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ພ້ອມໆກັນ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເຮົາບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຄິດໃຫ້ ແຈ້ງແຈ້ງ ແລະເຫັນຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງໄດ້. ຢູ່ໃນພະວິຫານ ບັນຫາຕ່າງໆ ເບິ່ງຄືວ່າ ຜ່ອນຄາຍລົງ, ຄວາມອຸກອັ່ງກໍ່ຄືວ່າ ເຫຼອດຫາຍໄປ, ແລະເຮົາ ສາມາດ “ເຫັນ” ສິ່ງທີ່ເຮົາບໍ່ສາມາດເຫັນມາກ່ອນ ແລະພົບທາງອອກ ໃຫ້ກັບບັນຫາ ເຊິ່ງເຮົາບໍ່ໄດ້ຮູ້ມາກ່ອນ.

ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະປະທານພອນໃຫ້ແກ່ເຮົາ ເມື່ອເຮົາປະກອບສ່ວນໃນ ພິທີການອັນສັກສິດໃນພະວິຫານ. ພອນເຫລົ່ານັ້ນຈະບໍ່ຖືກຈຳກັດຕໍ່ການ ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໃນພະວິຫານ. ເຮົາຈະໄດ້ຮັບພອນໃນພາລະກິດຂອງເຮົາ ທັງໝົດ. ເຮົາຈະມີຄ່າຄວນພໍທີ່ຈະໃຫ້ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄຸ້ມຄອງຊີວິດ ທາງວິນຍານແລະທາງໂລກຂອງເຮົາ.

ຕໍ່ ພໍ່ ຜ້າ ກົງ

ເຮົາຄວນຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງສ້າງພະວິຫານ, ແລະເປັນຫຍັງ ພິທີການຕ່າງໆໃນນັ້ນ ຈຶ່ງຈຳເປັນຕໍ່ເຮົາ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ເຮົາຈະຖືກສົ່ງສອນ ໄປເລື້ອຍໆ ແລະຮຽນຮູ້ເຖິງສິ່ງສຳຄັນທາງວິນຍານ. ເຮົາຈະຮຽນຮູ້ມັນໄປ ເທື່ອລະແຖວ ເທື່ອລະບົດ ຈົນວ່າເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງແຈ້ງ

ແລະຄວາມຮູ້ຢ່າງເຕັມປົ່ງ. ມັນຈະກາຍມາເປັນສິ່ງທີ່ປົກປ້ອງອັນຍິ່ງໃຫຍ່
ແກ່ເຮົາ—ຕໍ່ເຮົາແຕ່ລະຄົນເປັນສ່ວນຕົວ. ມັນຍັງເປັນສິ່ງປົກປ້ອງສາດສະໜາ
ຈັກເໝືອນກັນ.

ບໍ່ມີວຽກງານໃດທີ່ສາມາດປົກປ້ອງສາດສະໜາຈັກນີ້ໄດ້ຫລາຍເທົ່າກັບ
ວຽກງານໃນພະວິຫານ ແລະເທົ່າກັບການຄົ້ນຄວ້າດ້ານການສືບເຊື້ອສາຍ.
ບໍ່ມີວຽກງານໃດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ວິນຍານຂອງເຮົາດີສົດໃສຂຶ້ນ. ບໍ່ມີວຽກງານ
ໃດທີ່ເຮົາເຮັດໄດ້ ຈະໃຫ້ອຳນາດຫລາຍເທົ່າກັບວຽກງານເຫລົ່ານີ້. ບໍ່ມີວຽກ
ງານໃດທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮົາຢູ່ໃນມາດຕະຖານແຫ່ງຄວາມຊອບທຳທີ່ສູງ
ໄປກວ່ານີ້.

ຮຽງງານຂອງເຮົາໃນພະວິຫານໄດ້ປົກປ້ອງເຮົາໄວ້ເໝືອນດັ່ງເຄື່ອງກຳບັງ
ຊຶ່ງປົກປ້ອງເຮົາເປັນສ່ວນຕົວ ແລະເປັນສາດສະໜາຈັກ.

ແມ່ນຍ້ອນພິທີການທາງພະວິຫານ ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາໄວ້ກັບ
ພະອົງ—ມັນແມ່ນບ່ອນນີ້ ທີ່ເຮົາໄດ້ກາຍມາເປັນຜູ້ຄົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາ.

ຖ້າເຮົາຈະຍອມຮັບເອົາການເປີດເຜີຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພິທີການວຽກງານ
ຂອງພະວິຫານ, ຖ້າເຮົາຈະເຂົ້າຢູ່ໃນພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ແກ້ຕົວ,
ແລ້ວພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະປົກປ້ອງເຮົາ. ເຮົາຈະໄດ້ຮັບການດົນໃຈທີ່ພຽງພໍຕໍ່
ບັນຫາຂອງຊີວິດ.

ວຽກງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພະວິຫານເປັນວຽກງານທີ່ແທ້ຈິງ. ມັນໄດ້ຖືກ
ເປີດເຜີຍຈາກສະຫວັນ ແລະຈາກນັບການເປີດເຜີຍກໍມີເລື້ອຍມາ.

ການເປີດເຜີຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບວຽກງານໃນພະວິຫານອາດມາເຖິງ
ສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກແຕ່ລະຄົນກໍເປັນໄດ້.

ສະນັ້ນ ຈຶ່ງໄປພະວິຫານ—ຈຶ່ງໄປແລະຮັບເອົາພອນຂອງທ່ານ. ມັນແມ່ນ
ວຽກງານອັນສັກສິດ.

THE CHURCH OF
JESUS CHRIST
OF LATTER-DAY SAINTS

LAOTIAN

36793 331